

## DİABLO: BARTUC UN MİRASI

Kafatası sanki üçlüyü sonsuza kadar kendisine katılmaya davet ediyormuşçasma çarpık bir biçimde sırıtiyordu.

"Görünüşe göre ilk gelen biz değiliz," diye fısıldadı Sadun Tryst. Kaslı vücudu yara izleriyle dolu savaşı, bıçağının kenarıyla hafifçe vurarak kurukafayı salladı. Korkunç görüntüyü inceleyince, kendilerinden önce gelen adamın kafasını delip geçen sivri kazığı gördüler; zamanla kafatası hariç bütün bedeni düşmüş, karmakarışık bir yığın halinde yerde yatıyordu.

"İlk gelenin bizler olacağını mı sanmıştın?" diye fısıldadı uzun boylu, cüppeli adam. Sadun'un zayıf, adeta bir akrobatı andıran bedeninin yanında Fautzin bir kadavraya benziyordu.

Vizjerei büyücüsü bir hayalet gibi ilerleyip eldivenli parmaklarından biriyle kafatasma dokundu. "Burada buyu kullanılmamış. Sadece ilkel bir tuzak söz konusu. Korkacak bir şey yok." "Sıradaki kazık benim kafama geçmeyecekse korkacak bir şey yok tabii," Vizjerei ağarmış, seyrek keçi sakalını çekmişti. Hafifçe çekik gözleri, sanki ortağının sözlerini onaylıyormuş gibi kırdı. Sadun'un yüz ifadesi ve bazen de karakteri daha çok sinsi bir sansarı andırıyor, Fautzin ise bazılarının yaşlı bir kediyi hatırlatıyordu. Dügme gibi burnu sürekli kıpırıyor, burnunun altından sarkan ince bıyıkları iyice kediyeye benzemesine neden oluyordu.

İkisi de dürüstlükleriyle tanınan adamlar değillerdi ama Norrec Vizharan ikisine de hayatını emanet edebilirdi, daha önce pek çok kere etmişti zaten. Deneyimli savaşçı arkadaşlarına katılırken ileriye, büyük bir

## DİABLO: BARTUC UN MİRASI

Kafatası sanki üçlüyü sonsuza kadar kendisine katılmaya davet ediyormuşçasma çarpık bir biçimde sırtıyordu.

"Görünüşe göre ilk gelen biz değiliz," diye fısıldadı Sadun Tryst.

Kaslı vücudu yara izleriyle dolu savaştı, bıçağının kenarıyla hafifçe vurarak kurukafayı salladı. Korkunç görüntüyü inceleyince, kendilerinden önce gelen adamın kafasını delip geçen sivri kazığı gördüler; zamanla kafatası hariç bütün bedeni düşmüş, karmakarışık bir yığın halinde yerde yatıyordu.

"ilk gelenin bizler olacağımı mı sanmıştın?" diye fısıldadı uzun boylu, cüppeli adam. Sadun'un zayıf, adeta bir akrobatı andıran bedeninin yanında Fautzin bir kadavraya benziyordu.

Vızjerei büyücüsü bir hayalet gibi ilerleyip eldivenli parmaklarından biriyle kafatasına dokundu. "Burada buyu kullanılmamış. Sadece ilkel bir tuzak söz konusu. Korkacak bir şey yok." "Sıradaki kazık benim kafama geçmeyecekse korkacak bir şey yok tabii," Vızjerei ağarmış, seyrek keçi sakalımı çekiştirdi. Hafifçe çekik gözlerim, sanki ortağının sözlerim onaylıyormuş gibi kırptı. Sadun'un yüz ifadesi ve bazen de karakteri daha çok sinsî bir sansarı andırıyor, Fautzin ise bazılarında yaşlı bir kediyi hatırlatıyordu. Düğme gibi burnu sürekli kıpırdıyor, burnunun altından sarkan ince bıyıkları iyice kediye benzemesine neden oluyordu.

ikisi de dürüstlükleriyle tanınan adamlar değillerdi ama Norrec Vizharan ikisine de hayatını emanet edebilirdi, daha önce pek çok kere etmişti zaten. Deneyimli savaştı arkadaşlarına katılırken ileriye, büyük bir

odanın girişi olduğu belli olan geniş karanlığa dikkatle baktı. O ana kadar yedi değişik katın tamamını incelemiş ve aşırı ilkel tuzaklardan başka bir şey bulamamışlardı.

Hazinelere de iz yoktu. Bu durum küçük grubu büyük bir düş

kırıklığına uğratmıştı.

"Burada büyü olmadığından emin mısın Fautzin? Hiç mi yok?"

Kukuletanın arkasındaki kediye benzeyen yüz, hafifçe gücenmiş gibi görünerek daha da kırıştı Bol pelerininin geniş omuzları Fautzin'e, özellikle hiç de ufak tefek bir adam olmayan, daha kaslı Norrec'e bile tepeden bakarken, kudretli, neredeyse doğaüstü bir görünüm veriyordu.

"Sormana gerek var mı dostum:" "Sadece anlam veremiyorum! Birkaç önemsiz ve işe yaramaz tuzaktan başka hiçbir engelle karşılaşmadık!

Doğru du rüş korumayacaklarsa neden bütün buraları kazma zahmetine

girsinler ki?" "Peki ya kafarn büyüklüğündeki o örümceğe ne demeli?"

diyerek hırçın bir tavırla söze karıştı Sadun, uzun ama seyrelmekte olan siyah saçlarını dalgın dalgın kaşıyordu. "Kafama atlaması hiç de hoş

değildi..." Norrec onu duymamış gibi yaptı. "Acaba korktuğum başıma mı geldi? Çok mu geç kaldık? Yine Tristram'daki gibi mi olacak?" Bir keresinde, paralı askerlik yaptıkları dönemler arasında, Tristram adında küçük, belalı bir köyde hazine avcılığına gitmişlerdi. Efsaneye göre, iblisler tarafından korunan bir mağarada öylesine olağanüstü bir hazine vardı ki onu bulacak kadar yaşamayı başaranları kral yapacaktı. Norrec ve arkadaşları oraya gitmiş, köy halkına haber vermeden gecenin köründe labirente girmişlerdi...

Bütün çabalarından sonra, tuhaf canavarlarla savaşıp ölümcül

tuzaklardan kıl payı kurtulduktan sonra... onlardan önce gelen birinin

yeraltı labirentim talan edip değerli hemen her şeyi aldığım fark etmişlerdi. Köye döndükleri zaman üzücü gerçeği öğrenmişlerdi; görünüşe göre, birkaç hafta önce büyük bir kahraman labirentin derinliklerine inip korkunç iblis Diablo'yu öldürmüştü. Altınlara ve mücevherlere dokunmamış ti ama o gittikten kısa süre sonra gelen maceracılar onun becerisinden güzelce yararlanmış, daha küçük

tehlikelerle savaşarak bulabildikleri her şeyi götürmüşlerdi. Birkaç günlük gecikme yüzünden bizim uçlu oradan eli boş dönmek zorunda kalmıştı.

Köyden ayrılmaya hazırlanırken, aklının yerinde olduğu şüpheli bir köylünün sözleri Norrec'ı hiç teselli etmemişti. Adam onları uyarılmış, Gezgin diye bilinen kahramanın aslın da Diablo'yu öldürmediğini, bu iğrenç kötülüğü yanlışlıkla serbest bıraktığını söylemişti. Norrec, Fautzin'e soru soran bir bakış atmış, Vızjereı cevap olarak umursamazca omuz sılmıştı.

"Kaçan iblisler ve korkunç lanetlerle ilgili hikâyeler her zaman anlatılır," diye eklemişti Fautzin, koynunun çılgın uyarısını küçümseyen bir ses tonuyla. "Diablo da halk arasında fısıldanan hikâyelerin en sevilenidir." "Sence arkasında bir şey yok mu yani?" Norrec çocukken, Diablo, Baal ve başka korkunç canavarların hikayeleriyle korkutularak büyümüşü, iyi bir insan olması için büyükleri tarafından anlatılan, ders verici hikâyelerdi bunlar.

Şadım Tryst kakhahalarla gülmüşü. "Sen hiçbir iblis gördün mü?"

Gören birini tanıyor musun?" Norrec'ın cevabı olumsuzdu. "Ya sen Fautzin? Vızjereı büyücülerinin iblisleri çağırabildikleri ve onları kendi işlerinde kullandıkları söylenir." "Sence iblis çağırabilseydim boş

labirentler ve mezarlarda sürter miydım" Her şeyden çok büyücünün bu

sözleri, köylünün anlattıklarının uydurma bir hikâyeden ibaret olduğuna karar verme sine neden olmuştu. Aslında köylünün söylediklerim unut mak çok kolay olmuştu. Ne de olsa o zamanlar üçü için

en önemli olan şey şimdi de olduğu gibi servetti.

Ne yazık ki. aradıkları servet bir kere daha ellerinden uçup gitmiş

gibi görünüyordu.

Koridoru dikkatle inceleyen Fautzın, eldivenli eliyle büyülu اساسını sıkı sıkı tutuyordu. Asanın mücevherli başı yanı ışık kaynaklan kısa bir an için parlak ve titrek bir alevle ışıldadı. "Yanıldığımı umuyordum ama korkarım yanılmamışını Buranın derinliklerim ilk araştıran bizler değiliz."

Saçları hafifçe kırışmaya başlamış savaşçı içinden küfret ti. Hayatı boyunca çoğunluğu Westmarch'tan yapılan sefer lerde olmak üzere bir çok komutanın emrinde savaşmış, pek çok savaştan kıl payı kurtulmuş ve sonuçta bir karar vermişti. Şu dünyada hiç kimse parası olmadan bir yerlere gelemi yordu Binbaşılığa kadar yükselmiş, emrmdekiler ona üç kez itaat etmeyince, son fiyaskodan sonra ordudan iğrenerek istifa etmişti.

Norrec'in hayatı, eli kılıç tutacak yaşa geldiğinden beri savaşarak geçmişti. Bir zamanlar onun da ailem diyebileceği birileri vardı ama onlar da artık tıpkı Norrec'in idealleri gibi ölüydüler. Kendisini hâlâ kibar bir adam olarak görüyordu ama kibarlık karın doyurmuyordu. Yaşamının başka bir yolu olmalı, diye düşünmüştü Norrec.

Böylece, iki arkadaşıyla birlikte hazine aramaya çıkmıştı.

Sadun gibi onun vücudu da yara izleriyle kaplıydı ama aslında daha

çok sıradan bir çiftçiye benziyordu. Geniş yüzü, açık alını, güçlü çenesi ve

kocaman kahverengi gözlen vardı, eline bir çapa alsa tuhaf görünmeyecekti. Bu düşünce, güçlü savaşçıya çok çekici gelse de toprak satın almak için paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu macera onlara bir servet, ihtiyaçlarının, hatta düşlerinin ötesinde bir servet sağlayacaktı...

Oysa şimdi boşu boşuna zaman ve emek harcamışlar gibi

görünüyordu... hem bir kez daha Yanı başındaki Sadun Tryst bıçağını havaya fırlattı, yere düşmeden önce usta bir hareketle sapından yakaladı.

Aynı ha reketi ıkı kere daha tekrarlardı, besbelli düşünürdü. Norrec onun neler düşündüğünü tahmin edebiliyordu Bu macera için aylar harcamış, denizde yolculuk ederek kuzey Kehjis tan'a gitmiş, soğukta ve yağmur altında uyumuş, yanlış izle n takip etmiş, boş mağaralara girmiş, avlanamadıkları zaman bulabildikleri her türlü şeyi yemişlerdi. Hepsi Norrec yüzün dendi, bu fiyaskoya o onay ak olmuştu.

Daha da kötüsü, bu macera aslında bir rüya yüzünden, az çok ejderha kafasını andıran sarp bir dağ zirvesiyle ilgili bir rüya yüzünden başlamıştı. Rüneyi bir ya da iki kere görmüş olsa, Norrec onu unutup gidebilirdi ama rüya yıllar boyunca tekrarlanıp durmuştu. Norrec savaştığı her yerde o zirveyi

aramış ama hiçbir iz bulamamıştı. Derken soğuk kuzey ülkelerinden gelen, birkaç yıl önce ölen bir savaş arkadaşı laf arasında öyle bir yerden söz etmişti. Dağın hayaletli olduğu soy leniyordu, yakınına giden adamlar ya ortadan kayboluyor, ya da yıllar sonra etleri paramparça kemiklerinden ayrılmış olarak bulunuyorlardı.

işte o anda, Norrec Vızharan kaderinin onu o dağa çağırmaya çalıştığına emin olmuştu.

Peki öyleyse, mezar niçin önceden soyulmuştu? Mağaranın girişi kayalıklı yüzeyde iyice gizlenmişti ama kesinlikle açıktı. Gerçeği işte o anda anlaması gerekirdi ama Norrec bu çelişkiyi görmeyi bile reddetmişti.

Peki ya umut ları, peki ya arkadaşlarına verdiği bütün sözler?

"Kahretsin!" En yakın duvarı tekmeledi, sağlam çizmeleri olmasa ayak parmaklarından birkaçı kesin kırılırdı. Kılıcını yere fırlatıp saflığına lanet okumaya devam etti.

"Vestmarchlı yeni bir general paralı asker kiralıyormuş," dedi Sadun, yardımcı olmak isteyerek. "Çok hırslı olduğu söyleniyor..." "Artık savaşmak yok," dedi Norrec, ayağındaki acıyı belli etmemeye çalışarak.

"Artık başka insanların şanı, şerefi içm ölmeye çalışmak yok." "Ben sadece.. " Uzun boylu buyucu asasıyla yere bir kere vurarak arkadaşlarının dikkatini üzerinde topladı. "Buraya kadar gelmişken ana odaya gitmemek aptalca olur. Belki bizden önce gelenler birkaç parça mücevher ya da birkaç altın para bırakmıştır Tristram'da birkaç altın bulmuştuk. Biraz daha araştırmaktan zarar gelmez, ne dersin Norrec?"

Vizjereinin sadece arkadaşının acı hayal kırıklığını yatıştırmaya çalıştığını biliyordu, yine de bu düşünce savaşçının aklına yattı. Tek ihtiyacı olan birkaç altındı! Hâlâ evlenecek, yeni bir hayata başlayacak, hatta belki bir aile kuracak kadar gençti.

Norrec ona senelerdir hakkıyla hizmet eden kılıcı yerden alıp elinde tarttı. Kılıcını özenle temizler ve bilerdi Kendisine ait birkaç eşyadan biri olan bu kılıçla gurur duyardı. Yüzünü kararlı bir ifade bürüdü. "Hadi gidelim." Yola koyulurlarken Sadun, "Ağzını çok az açan birisi için oldukça etkileyici konuşuyorsun," diye takıldı büyücüye.

"Sen de söyleyecek çok az şeyi olan birisi için çok fazla konuşuyorsun." Arkadaşları arasındaki bu dostça takılmalar Norrec'ın sıkıntılarını hafifletti. Konuşmaları ona birlikte atlattıkları çok daha büyük zorlukları hatırlattı Yine de en son ve en önemli yer olduğu belli olan odaya yaklaşırlarken sessizleştiler. Fautzın durmalarını işaret etti. Dikkatle asasının üzerindeki mücevhere bakıyordu "Sız ıkımların içen girmeden önce meşalelerinizi } aksanız i}i olur." Büyücünün asası şimdilik işlerim gördüğü için meşaleleri acil durumlar için saklamışlardı. Fautzın başka bir şey söylemedi ama Norrec çırayla meşalesini yakarken bir yandan da Vızjeremin en sonunda önemli bir buyu izine rastlayıp rastlamadığını merak ediyordu. Eğer buyu varsa, belki içeride bir hazine de vardı Norrec yanan meşalesiyle Sadun'unkini de yaktı. Artık daha güvenli bir ışıkla çevrelenen üçlü yola devam ettiler.

Birkaç dakika sonra, "Yemin ederim," diye homurdandı ince bedenli

Sadun, "Yemin ederim ki ensemdeki saçlar bile diken diken oldu!" Norrec de aynı şeyi hissediyordu. Vızjeremin grubun önüne geçmesine ıkı savaşıçı da itiraz etmedi. Uzak Doğu'nun klanları çok uzun süredir büyü sanatını inceliyorlardı, Fautzın'ın halkı bu klanların en eskilermdendi. Buyu yapılmasını gerektiren bir durum olursa en iyisi bu işi sıska büyüçüye bırakmak olacaktı. Norrec ve Şadım onu başka saldırılardan korurlardı.

Bu düzen şimdiye kadar gayet iyi işlemişti.

Savaşçıların ağır çizmelerinin aksine Fautzın'm sandaletlı ayakları yürürken hiç ses çıkarmıyordu. Büyücü esasını ileri uzattı Norrec mücevherin ışığının zayıflamış olduğunu gördü. Oysa meşaleler, her zamanki gibi parlıyorlardı.

"Eski ve güçlü bir buyu seziyorum. Bizden önce gelenler sandığımız kadar şanslı değilmiş. Hâlâ bir hazine bulma şansımız var." Belki de daha fazlasını bulacaklardı. Norrec kılıcını daha sıkı tutmaya başladı, eklemlen bembeyaz kesilmişti. Altın istiyordu ama altını harcayacak kadar yaşamak da istiyordu.

Asanın ışığı işe yaramayınca ıkı savaşıçı öne geçtiler. Bu, Fautzın'm artık işe yarama acağı anlamına gelmiyordu. Sa vaşıçı, büyüçü arkadaşının şu anda bile karşılarına çıkabilecek tehlikelere karşı kullanacağı en kısa, en güvenli büyüleri düşündüğünü biliyordu "içerisi bir mezar kadar karanlık," diye mırıldandı Sadun.

Norrec bir şey söylemedi Arkadaşlarının ıkı adım önünde

ilerliyordu, odaya ilk ulaşan o oldu. Karanlık odada bin bir türlü tehlike olabilirdi ama sanki içinde bir şey onu çağırıyormuş gibi karanlığa çekildiğini hissediyordu.

Oda birdenbire kor edici bir ışıkla aydınlandı.

"Tanrım," diye haykırdı Sadun, "Göremiyorum!" "Bir dakika bekle," diye uyardı büyüçü. "Şimdi alışırın." Gerçekten de öyle oldu ama gözlen ışığa alışırken Norrec Vizharan olağanüstü bir manzarayla karşı karşıya kaldı. Hayal görmediğinden emin olmak için gözlerini ıkı kere kırıştırdı.

Duvarlar karmakarışık, mücevherlerle bezeli desenlerle kaplıydı, bu

desenlerdeki büyüçü o bile sezebiliyordu. Desenler her türden değerli taşla süslenmişti, duvarlar rengarenkti Işık yansımalarından oluşan nefes kesici renkler odayı kapla mıştı. Ayrıca, bu büyüçü sembollerin altında üçlünün aradığı hazine de yatıyordu, bu en az duvarlar kadar göz .alıcı bir

hazineydi. Altın yığınları, gümüş yığınları, mücevher yığınları. Onlar da parlıyor, odayı gün ışığından daha parlak bir ışıkla aydınlatıyorlardı.

Savaşçılar meşalelerini kımıldattıkları zaman, ışık odanın görünüşünü değiştiriyor, birbirinden

şaşırtıcı yeni parıltılar ortaya çıkıyordu Bütün bunlar nefes kesici olmasına rağmen, şok edici bir görüntü Norrec'in hevesine gölge düşürdü Odanın ortasında, bu gizemli yere kendisi ve arkadaşlarından önce gelenlerin parçalanmış ve çürüyen cesetleri yatıyordu. Cesetler göz alabildiğine uzanıyorlardı.

Sadun meşalesini en yakındaki cesede uzattı, çürümekte olan deri

zırhı hâlâ üzerinde duran bir adamdı bu. Neredeyse tüm etleri çürümüştü.

"Burada büyük bir savaş olmuş galiba." "Bu adamların hepsi aynı zamanda ölmemiş " Norrec ve daha ufak tefek olan Sadun, Fautzm'e baktılar. Buyucunun genelde ifadesiz olan yüzünde sıkıntılı bir hava vardı.

"Nasıl yani?" "Yani, Sadun, bu adamların bazıları çok daha uzun süre önce, hatta yüzyıllar önce olmuş. Senin ayağının yanındaki en son ölenlerden biri. Buradaki cesetlerin bazıları sadece kemikten oluşuyor."

Ufak tefek savaşçı omuz silkti "Ne olursa olsun, görünüşe göre hepsi feci bir şekilde ölmüş." "Haklısın." "Onları ne öldürmüş olabilir?" Norrec yanıt verdi. "Şuraya bakın. Bence birbirlerini öldürmüşler." işaret ettiği iki ceset birbirlerinin karnına kılıçlarını saplamışlardı. Ağzı son bir dehşet çığlığıyla açılmış olan cesetle Sadun'un ayağının dibindeki kurumuş

cesedin giysileri birbirine benziyordu. Diğer cesedin giysileri dağılmış

gitmişti, kafasından birkaç parça saç sarkan bir iskeletten ibaretti.

"Yanılıyorsun," dedi Vizjereı, kafasını hafifçe sallayarak.

"Cesetlerden biri çok daha eski." Cesedin kılıcının diğerinin göğsüne saplanmış olduğunu görmese, Norrec de öyle düşünecekti Yine de çok

uzun zaman önce olmuş ıkı adamın şu anki durumla ügısı yoktu. "Fautzm, bir şey hissediyor musun? Burada tuzak var mı?" Cılız adam esasını bir an için yukarı kaldırdı, sonra indirdi. Tikindiği belli oluyordu. "Burada çok fazla karşıt güç var, Norrec. Ne arayacağımı bilemiyorum. Şimdilik doğrudan bir tehlike sezmiyorum." Sadun kenarda sabırsızlıkla sırıyordu. "Peki bütün bunları bırakıp rüyalarımızdan vaz mı geçiyoruz, yoksa nski göze alıp kendimize birkaç imparatorluk kuracak kadar altın mı topluyoruz?" Norrec ve buyucu baktılar. Özellikle hazine tam karşılarında dururken, ıkısı de devam etmemek için bir neden go l remiyorlardı. En sonunda deneyimli savaşçı birkaç adım daha atarak odanın içine ilerledi. Ne tepesine bir yıldırım indi, ne de şeytanı bir canavarın saldırısına uğradı. Sadun ve Vizjereı hemen onu takip ettiler.

"En az birkaç düzme ceset olmalı," dedi Fautzm, kılıçlarını birbirlerine batırmış iskeletlerin üzerinden atlayarak. "Paramparça olanları saymadım bile..." "Çeneni kapa, Sadun, yoksa ben kaparım,"

dedi Norrec. Artık aralarında yürüdüğü için, olu hazine avcılarını hakkında hiçbir şey duymak istemiyordu. Bu kadar çok adamın vahşi bir biçimde ölmüş olması onu hâlâ rahatsız ediyordu. Herkes öldüğüne göre birisi kurtulmuş olmalıydı. Peki kurtulan varsa niçin hazineye dokunmamıştı?

Sonra başka bir şey gördü ve düşünmeyi bıraktı. Hazinesinin arkasında, odanın en uzak ucunda, birkaç merdivenle çıkılan taştan bir sunak duruyordu. Daha da önemlisi, bu sunağın üzerinde zırlı bir ceset yatıyordu.

"Eautzin..." Buyucu yanına gelince, Norrec sunağı işaret ederek mırıldandı, "Buna ne dersin?" Fautzin ince dudaklarını büzştürdü ve

dikkatle sunağı doğru yürümeye başladı. Norrec hemen arkasından ilerliyordu.

"Bu çok şeyi açıklıyor," diye fısıldadığı duydum Vızjereinin. "Karşıt büyü işaretleri ve güç sembollerini..." "Neden söz ediyorsun?" Buyucu en sonunda Norrec'e baktı. "Daha yakına gel de kendin bak." Norrec söyleneni yaptı. Sunağın üzerinde yatan korkunç yığına bakınca daha önce hissettiği rahatsızlık yemden içini kapladı.

Giysileri paramparça olmuştu ama Norrec adamın bir asker

olduğunu anlayabiliyordu. Kaliteli deri çizmeleri yan yana duruyor, içlerinden pantolon parçaları çıkıyordu. Kaburgalarının üzerinde yanlamasına yatan kocaman göğüs zırhının altında, bir zamanlar gömlek olduğu belli olan eski bir J ipek kumaş vardı. Onun altında, eskiden krallara layık bir giysi olduğu anlaşılan, kararmış bir kaftanın parçaları sunağın üst yarısını kaplıyordu. Hünerle yapılmış zırh eldivenleri ve karın zırhı parçaları gördü. Cesedin omuzlarını kısmen kaplayan diğer parçalar, ölünün kollarını hâlâ kaslı ve etliymiş gibi gösteriyordu. Bataklardaki zırh daha kötü durumdaydı, sanki birisi yerinden oynatmış gibi kemiklerle birlikte yan donmuştu.

"Görüyor musun?" dedi Fautzin.

Onun ne demek istediğinden emin olamayan Norrec gözlerini

kısararak yeniden baktı. Zırhın rengi huzursuzluk verici ama tanıdık bir kırmızıydı ama bundan başka dikkat çekecek hiçbir şey...

Kafası yoktu. Sunağın üzerindeki cesedin kafası yoktu. Norrec sunağın arkasına, yere baktı. Yerde hiçbir iz göreme di. Bunu büyücüye söyledi.

"Evet, tam tarif edildiği gibi," dedi uzun boylu ve zayıf buyucu, sonra sunağı daha da yaklaştı. Savaşçı, arkadaşının fazla hevesli görüldüğünü düşündü. Fautzin elini uzattı ama son anda dokunmaktan vazgeçerek geri çekti. "Ceset, üst kısmı kuzeye gelecek şekilde yatırılmış.

Savaş sırasında beden den ayrılan kafa ve miğfer, soruna kesin bir çözüm getirmek için uzak bir yere götürülmüş. Duvarlara güç sembolleri çizilmiş.



Bunlar hâlâ cesedin içinde bulunan karanlığa karşı ko yuyor ve onu dizginliyorlar. Ama..." Dikkatle cesedi inceleyen Fautzin sessizleşti.

"Ama ne?" Büyücü başını salladı "Bir şey yok. Belki de ona yakın ol mak sinirlerimi sandığımdan daha çok germiştir." Fautzin'in anlaşılmaz sözlerinden sıkılmış olan Norrec dişlerini gıcırdattı. "Peki, kim bu' Bir prens falan mı?" "Elbette ki hayır! Görmüyor musun?" Eldivenli parmaklarından biriyle göğüs zırhını işaret etti. "Burası iblisler lordu, karanlık büyüler ustası Bartuc'un mezarı..." "Kana Susamış Savaşbeyi."

Norrec bu kelimeleri bir nefeste söyledi. Bartuc'un hikâyelerini gayet iyi biliyordu. Bartuc büyücüler arasında yükselmiş, sonra kötülüğe, şeytanlara dönmüştü Artık zırhın kırmızılığının nedeni son derece açık ve korkutucuydu; insan kanına boyanmıştı.

Kendisini ayartan iblislerin bile sonradan korkmaya başladığı

Bartuc, her savaştan önce öldürdüğü düşmanlarının kanıyla yıkanırды. Bir zamanlar parlak altından olan zırhı günahlarıyla sonsuza kadar lekelenmişti. Şehirleri yerle bir etmiş, sınırsız kötülükler yapmıştı. Sonsuza kadar kötülüklerine devanı edecekti ama efsanelere göre kardeşi Horazon ve diğer Vizjerei büyücüleri, Bartuc'a karşı savaşmaya karar vermişlerdi.

Eski, daha saf büyülerden hatırladıklarım ona karşı kullanmışlardı. Bartuc

ve iblis ordusu, zafere çok az kalmışken yenilmişlerdi. Savaşbeyinin kafası, tam da korkunç bir karşı buyu yaparken kesilmişti.

Kardeşinin engin gücünden, ölümünden sonra bile çekinen

Horazon, Bartuc'un bedeninin sonsuza kadar insanlardan uzak bir yere saklanmasını emretmişti. Bedeni neden gömmedikle rinı Norrec

anlamıyordu, ona kalsa kesinlikle öyle yapmayı denerdi. Bir süre sonra, Kana Susamış Savaşbeyinin mezarının yeriyle ügih söylenceler dolaşmaya başlamıştı. Pek çok kışı, özellikle kara buy ayle uğraşanlar, belki hâlâ buyu gücü kalmıştır diye Bartuc'un mezarını aramışlardı. Ama hiç kimse mezarı bulamamıştı.

Büyük ihtimalle Vizjerei, hikâye hakkında Norrec'ten daha çok ayrıntı biliyordu. Ama Norrec ne bulduklarını daha iyi anlıyordu. Efsaneye göre Bartuc, bir süre Norrec'ın halkı arasında yaşamıştı. Norrec'ın birlikte büyüdüğü insanların bazılarının ataları, aslında canavar zorbanın adamları olabilirdi. Evet, Norrec savaşbeyinin mirası hakkında çok şey duymuştu.

Ürperdi ve farkında olmadan geri geri yürümeye başladı. "Fautzin...

buradan hemen çıkıyoruz." "Ama dostum.." "Hemen gidiyoruz."

Cüppeli buyucu, Norrec'ın gözlerini inceledi ve başıyla onayladı. "Belki de haklısın." Büyüciye

anlayışı için minnettar kalan Norrec diğer arkadaşına dondu. "Sadun! Her şeyi bırak Buradan gidiyoruz! Hemen!" Odanın gölgeli çıkışında bir şey dikkatini çekti, bir gölge kıvıldıyordu. Hareket eden, kesinlikle Sadun Tryst değildi. Grubun üçüncü üyesi, bulabildiği her türlü mücevheri bir çuvala doldurmakla meşguldü.

"Sadun!" diye haykırdı daha yaşlı savaşçı. "Bırak o çuvalı Çabuk"

Kapının yanındaki şey ilerledi.

"Delirdin mi?" diye seslendi Sadun, omzunun üstünden bakmaya bile zahmet etmemişti. "Butun bunların hayaliyle yaşıyorduk!" Norrec çevresinde hareketlenmeler gördü, her tarafta kıvıldaayan şeyler vardı, tik hareket eden gölge daha yakına gelirken yutkundu.

Gözlen içeri girdiklerinde üzerinden geçtiği olu savaşçının boş göz çukurlarıyla karşılaştı.

"Şadım! Arkana bak!" En sonunda ortağının dikkatim çekmeyi başarmıştı. Ufak tefek ama kaslı savaşçı, çuvalı hemen fırlatıp attı, arkasını dönerek kılıcını çekti. Ama Norrec ve Fautzın'ın gordükleriyle karşı karşıya gelince suratı bembeyaz oldu.

Üçlüden önce mezara gelenlerin ölüleri; cesetler ve iskeletler tek tek ayağa kalkıyorlardı. Norrec neden kimsenin sağ kalmadığını anlıyordu.

Kendisi ve arkadaşları da bu korkunç orduya katılma tehlikesiyle karşı kaşıyaydılar.

"Kosoraq!" Büyücüye en yakın iskeletlerden biri, turuncu bir alev patlaması içinde kayboldu. Fautzın parmağını yüzünün hatları hâlâ tanınır durumda olan, yarı çıplak bir hortlağa uzattı. Vizjerei güç sözcüğünü tekrarladı.

Hiçbir şey olmadı.

"Büyüm..." Şaşkınlıktan donup kalan Fautın sol yanındaki iskeleti göremedi, iskelet paslı ama hâlâ iş görür durumdaki kılıcını kaldırmış, büyücünün kafasını bedeninden ayırmaya hazırlanıyordu.

"Dikkat!" Norrec iskeletin darbesini savuşturdu, sonra kılıcını sapladı. Ne yazık ki saldırısı düşmanına hiç zarar vermedi, kaburga kemiklerinin arasından geçip diğer tarafından çıktı. Norrec umutsuzlukla korkunç düşmanını tekmeledi, iskelet uçtu, ayaklarını sürüyerek yuru} en bir başka iskelete çarptı.

Kılıçla ölmeyen bir suru düşman taralından kuşatılmışlardı. Norrec

Sadın'un bir altın çuvalının yerine sıçrayarak, kendisine doğru gelen iki kabus savaşçısından korunmaya çalıştığını gördü. Bir tanesi bir kadavra yığını, diğeri tek kolu olmayan yarım bir iskeletti, ikisinin arkasından bir suru ceset daha ilerliyordu.

"Fautziı! Bir şey yapamaz mısın?" "Başka bir buyu deniyorum!"

Vızjerei tekrar bir sözcük haykırdı. Bu kez Sadun'la sava şan iki yaratık oldukları yerde donup kaldılar. Böyle bir fırsatı kaçırmayan Tryst bütün gücüyle saldırıya geçti.

iki hortlak da sayısız parçaya bolundu, gövdeleri taşların üzerine saçıldı.

"Gücün geri döndü' Norrec umutlanmış ti.

"Beni terk etmemişti ki. Korkarım her büyüü sadece bir kere yapabiliyorum. Geriye kalanların çoğu, zaman isteyen büyüler!" Norrec bu kötü habere karşılık veremedi, çünkü kendisi de zor durumdaydı, ilk iskeleti hızlı darbelerle parçaladı, ıkı tanesi ona doğru ilerlemeye devam etti. Hortlaklar yavaş hareket ediyordu, buna sevinmişti ama sayıları ve sabırları en sonunda işe yarayacak gibi görünüyordu. Bu son tuzak iyi planlanmıştı, odaya giren her grup bir sonraki gruba saldırarak olan orduya katılıyordu. Norrec ilk hortlakların nereden geldiğini tahmin

ediyordu. Yol boyunca bozulmuş tuzaklara ve olu yaratıklara rastlamışlar ama demir kazık saplanmış kafatasım görene kadar tek bir cesetle bile karşılaşmamışlardı. Bunu arkadaşları na da söylemişti. Bartuc'un mezarını ilk bulan grubun bazı üyeleri mezarın labirentlerinde kaybolmuş

olmalıydılar, ölen arkadaşlarının kurtulanların kabusu olacağını nereden bilebilirlerdi' Böylece içeri giren her grupla mezar koruyucularının sayısı da artmıştı. Norrec, Fautzin ve Sadun da onlara katılmak üzereydiler.

Etleri kurumuş cesetlerden biri Norrec'in sol kolunu yaraladı.

Savaşçı diğer elindeki meşaleyle hortlağın kuru derisini tutuşturdu, zombı yürüyen bir cehenneme dönüşmüştü. Norrec ayağını yakma pahasına alev alev yanan yarattığı bir başka ölüye doğru tekmeledi.

iyi savaşıyorlardı ama yaşayan ölüler üçlünün üzerine gelmeye devam ediyordu.

"Norrec!" diye haykırdı Şadım. "Fautzin! Her yerden üzerime geliyorlar!" ikisi de ona yardım edemezdi ama yine de zorla ilerlemeye çalıştılar. Büyücü asasıyla bir iskeleti yere indirdi ama ondan kalan boşluğu iki iskelet birden doldurdu. Yaratıklar daha rahat ve hızlı hareket etmeye başlamışlardı. Çok geçmeden Norrec ve arkadaşlarının hiçbir üstünlüğü kalmayacaktı.

Üç tane hortlak savaşçı Norrec Vızharan'ı, Fautzm'den ayırarak merdivenlerden yukarı ilerlemeye zorladı, savaşçı sunağa yaslandı. Kana Susamış Savaşbeyinin kemikleri zırhın içinde tıngırdıyordu ama neyse ki Bartuc, canlanıp cehennem ordusunu yönetmeye kalkmadı.

Bir duman sütunu büyücünün bir hortlağın daha işini bitirdiğinin haber verdi ama Norrec, Fautzin'm hepsiyle başa çıkamayacağını

biliyordu. Şimdilik, savaşçıların ıkısı de cesetleri sadece püskürtmeyi başarmışlardı. Kesecekleri canlı etler, şişleyecekleri önemli organlar olmadan bıçakların ve kılıçların hiçbir önemi yoktu.

Bir gün bu ölümler gibi canlanıp bir sonraki şanssız gruba saldırmak düşüncesi tüylerinin ürpermesine neden oldu. Sunağın yan tarafına ilerleyip kaçacak bir boşluk aramaya çalıştı. Utanmasına rağmen, eğer bir fırsat çıkarsa arkadaşlarını da bırakıp kaçacağını biliyordu.

Gücü azalıyordu. Uyluğuna bir bıçak saplandı. Acıyla haykırdı ve kılıcını düşürdü. Silah merdivenlerden aşağı yuvarlanarak, Norrec'in üzerine gelmeye devam eden hortlakların arkasında kayboldu.

Ağrıyan bacağına rağmen, bir eliyle meşaleyi saldırganlara doğru sallıyor, diğeriyle sunağın üzerinde tutunacak bir yer arıyordu. Ama parmakları taş yerine, tutup destek alması mümkün olmayan metal zırha değıyordu.

Yaralı bacağı üzerinde duramıyordu. Bir dizinin üzerine düştü, yanlışlıkla yakaladığı metal parçalarını de kendisiyle birlikte yere sürükledi.

Meşale uçup gitti. Norrec ayağa kalkmaya çalışırken grotesk

suratlar görüş alanını kapladı. Umutsuz hazine avcısı sunağı tutmaya çalıştığı elini havaya kaldırdı. Sanki yaşayan ölümlerden sessizce merhamet dilenirse başına gelecekleri engelleyebilecekti.

Birden havaya kaldırdığı elinin metalle kaplanmış olduğunu gördü,

bir zırh eldivendi bu.

Biraz önce Bartuc'un iskeletinin üzerinde gördüğü eldiven.

Bu şaşkınlık verici olayın nasıl olduğunu anlayamadı, derken

dudaklarının arasından anlamadığı bir söz çıktı ve odada yankılandı Mücevherlerle kaplı duvarlardaki desenler parlamaya başladı, giderek daha da parladı ve üç savaşçının bu dünyaya ait olmayan düşmanları, oldukları yerde donup kaldılar.

Bir başka kelime, bu sefer daha da anlaşılmaz bir kelime şaşkın savaşçının dudaklarının arasından fırladı. Güç sembol leri kör edici bir ışıqla parladılar, yamyorlardı sonra da patladılar.

Korkutucu bir saf enerji dalgası odayı yalayıp geçti, yaşa yan ölümlerin üzerine doğru aktı. Her tarafa parçalar uçuyor du, Norrec bir kenara iyice büzülmek zorunda kaldı. Kendi sonunun da bu kadar çabuk ve acısız gelmesi için dua etti Buyu hortlakları durdukları yerde yutuyordu. Kemikler ve kurumuş etler yağlı çıra gibi yapış gidiyordu.

Silahlan eriyor, metal eriyiğı ve kul yığınları oluşturuyordu.

Ama büyü gruptan kimseye dokunmadı.

Sadun'un, "Neler oluyor? Neler oluyor?" diye haykırdığını duydu.

Cehennem büyüsü özenli bir kesinlikle hareket ediyor, mezarın koruyucularından başka hiçbir şeye dokunmuyordu. Yaşayan ölülerin sayıları azaldıkça, büyüünün yoğunluğu da azaldı, en sonunda tükendi. Oda yeniden karanlığa boğulmuştu, sadece bir kenara fırlatılmış ıkı meşale ve parçalanmış duvar mücevherlerinden yansıyan azıcık ışıkla aydınlanıyordu.

Norrec ağzı açık bakakalmıştı. Harap olan odaya baki ör, neler yaptığını, daha korkunç bir duruma neden olup olmadığını merak ediyordu. Sonra, bakışlarını eldivene dikti, onu elinde bırakmaya korkuyordu ama çıkarmaya kalkarsa olabileceklerden, daha da çok korkuyordu.

"Hepsi... hepsi yok oldu," dedi ayağa kalkmaya çalışan Fautzın, kendini zorlayarak. Sıksa buyucunun cüppesi delik deşik olmuştu, elim hâlâ kanlar akan kolundaki derin yaraya bastırıyordu.

Şadım savaştığı altın çuvalının üzerinden aşağı sıçradı. Hiç yara almamıştı. "Nasıl oldu?" Gerçekten de nasıl olmuştu Norrec eldivenin içindeki parmaklarını büktü. Metal neredeyse ikinci bir deri gibiydi, hayal edebileceğinden çok daha rahattı. Eldiveni kullanarak baş ka neler yapabileceğim düşününce, korkusu biraz hafifledi.

"Norrec," dedi Fautzın, "Onu ne zaman taktın" Norrec hiç aldırmış

etmedi, diğer eldiveni de denemenin, hatta bütün zırhı giyip nasıl hissedeceğine bakmanın ilginç olabileceğini düşünüyordu. Genç ve bir acemi askerken bir general olmayı ve servetini savaşlarda zafer kazanarak elde etmeyi düşünmüştü. Şimdi o eski, silinip gitmiş rüya yeniden uyanmıştı ve ilk defa olarak mümkün görünüyordu Elinin üzerine bir gölge düştü. Başını kaldırınca kaygıyla kendisini izleyen büyücüyü gördü.

"Norrec. Dostum. Belki de o eldiveni çıkarmalısın." Çıkarmak mı'

Birdenbire, eldiveni çıkarmak fikri askere çok anlamsız gelmeye başladı.

Hayatlarını kurtaran tek şey bu eldivendi! Neden çıkarsın ki? Acaba...

acaba Vızjere eldivene göz dikmiş olabilir miydi? Fautzın'ın halkı, buyu

konusunda asla sadık olmamıştı. Eğer Norrec eldiveni ona vermezse, Fautzın beklenmedik bir anda zorla almaya kalkabilirdi.

Savaşçının bir yanı bu nefret dolu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Fautzın bir çok kere hayatını kurtarmıştı. O ve Sadun Norrec'ın en yakın arkadaşlarıydılar. Doğulu buyucu, böyle alçakça bir şeye kalkışmazdı... değil mi? "Norrec, beni dinle!" Fautzın'ın sesi farklı bir duygu yansıtıyor, belki korku, belki de imrenmeyle dolu çıkıyordu. "O

eldiveni şimdi çıkarman hayatı önem taşıyor. Onu sunağın üzerine geri koyalım.." "Ne oldu?" dedi Sadun. "Onun nesi var, Fautzın?" Norrec ilk düşüncesinde haklı olduğunu anladı. Büyücü onun eldivenim istiyordu.

"Sadun. Kılıcını hazırla. Savaşmak zorunda. ." "Kılıcım mı? Norrec'e saldırmamı mı istiyorsun?" Deneyimli savaşçının içinde bir şey kontrolü ele aldı. El divenli el fırlayıp Vizjereımn boğazım yakalarken, o sanki olanları uzaktan izliyordu.

"SaSadun! Bileği! Bileğim kes..." Norrec göz ucuyla diğer savaşçının duraksadığı, sonra saldırmak için silahını kaldırdığını gördü. Daha önce hiç hissetmediği türden bir öfke içini kapladı. Dünya kan kırmızısına dönüştü, sonra kapkaranlık oldu.

Norrec Vizharan, karanlığın içinde sadece çığlıklar duydu.

İKİ eneral Augustus Malevolyn'ın küçük ama azimli ordusu,

Aranoch ülkesinde, ülkenin büyük bölümünü kaplayan geniş, bunaltıcı çölün en kuzey kenarında kamp kurmuştu. Kampı birkaç hafta önce, askerlerin pek çoğunun merak ettiği nedenlerden dolayı kurmuşlardı.

Ama kimse generalin kararlarını sorgulamaya cesaret edemezdi. Bu adamların bir çoğu VWestmarch'da ortaya çıktığı ilk günlerinden beri

Malevolyn'ı takip ediyorlardı. Ona sadakatle bağlıydılar. Yine de generalin niçin ilerlemek istemediğini, sessizce merak ediyorlardı.

Pek çoğu bu duraklamanın kumandanlarının çadırının yanı başında

duran gösterişli çadır yüzünden olduğuna emindi. Cadının çadırıydı bu.

Malevolyn her sabah onun yanına gider, besbelli gelecekle ilgili haberler alıp kararlarını öğrendiklerine göre verirdi. Ayrıca büyücü Galeona da daha kişisel konular içm her akşam generalin çadırını ziyaret ederdi.

Generalin kararları üzerinde ne kadar etkili olduğu bilinmiyordu ama önemli bir etkisi olduğu belliydi.

Sabah güneşi ufukta belirmeye başlarken, ince yapılı, bakımlı General Augustus Malevolyn çadırının kapısında belirdi. Artık ölmüş olan eski düşmanlarından biri tarafından "Olumun Efendisinin içinde sevecenlik olmayan gerçek yüzü" olarak tarif edilen solgun, tıraşlı }uzu ifadesizdi. Malevolyn'ın ir hı abanoz, rengiydi. Sadece her kenarında, özellikle de boynunun çevresinde, ince, kırmızı çizgiler uzanıyordu. Ayrıca göğüs zırhını, generalin çok eskilerde kalan geçmişinin tek hatırası olan bir sembol süslüyordu; uç tane gümüş kılıcın onun deki kızıl bir tilki îkı yaveri daha yem demirciden gelmiş gı bi görünen koyu kırmızı ve abanoz rengi zırh eldivenlerim takmasına yardımcı oldular. Aslında Malevolyn'ın bütün zırhı pırıl pırıl parlıyordu. Zırh, en ufak bir pas izinin bile hayatlarına mal olabileceğim öğrenmiş askerler tarafından her gece temizleniyordu.

Başı hariç her yanı zırhla kaplanan Malevolyn buyucusu, metresinin

özel çadırına doğru ilerledi. Galeona'nın çadırı LSI bilen birine kabus gibi görünebilirdi. Bir yorgan gibi, ıkı du zıne farklı renkte parçanın bir araya dikilmesinden oluşuyor du. Sadece general gibi nereye bakması gerektiğini bilenler bu farklı renklerin özel desenler oluşturduğunu

görebilirdi. Bu desenlerin anlamını ve gucunuyse sadece buyuculuğun inceliklerim bilenler anlayabilirdi.

İki yaveri Malevolyn'ın arkasından ilerliyordu Adamlar dan bin şekli bir kelleyi andıran, üzeri örtülü bir şey taşıyor du. Bu eşyayı taşıyan subay rahatsız hareket ediyordu, sanki kucağındaki yükü istemeyerek taşıyor, hatta ondan urkuyordu.

Kumandan geldiğim bildirmekle vakit kaybetmedi ama cadının

çadırının kapalı kanadına ulaştığı sırada, hem boğuk hem de alaycı bir kadın sesi onu içen daet etti.

Güneş ışığı kampı kaplamış olmasına rağmen Galeona'mn çadırının

ıçı o kadar karanlıktı ki eğer tavanın ortasından sallanan gaz lambası olmasaydı general ve yaverleri bir adım ötelere bile göremeyeceklerdi.

Eğer karanlık olsaydı, oldukça ilginç bir manzarayı kaçıracaktı.

Her yerde keseler, dar boyunlu küçük şişeler ve isimsiz eşyalar asılıydı. General bir keresinde eşyalarını koymasını için bir sandık vermeyi önermiş, büyücü kadın bunu reddetmişti. Her eşya parçasını iplerle önceden seçtiği çeşitli yerlere asmasının bir nedeni vardı. General Malevolyn onun bu kişisel tercihini sorgulanmıyordu, istediği yanıtları aldığı sürece, Galeona tavana kurutulmuş cesetler assa umursamayacaktı.

Galeona'mn bir onu yapmadığı kalmıştı zaten. Değerli eşyalarının bir çoğu neyse ki sandıklarda gizliydi ama tavandan sallandığı eşyalar arasında nadir bulunan hayvanların kurutulmuş leş ve parçaları vardı.

Ayrıca, kaynağı bir insan olabilecek şeyler de asmıştı ama emin olmak için yakından in celemek gerekirdi.

Kumandan ve sevgilisi hariç herkesi tedirgin eden bu çadırın, rahatsız edici bir özelliği daha vardı. Odadaki tek lambanın ortaya çıkardığı gölgeler, normal gölgeler gibi hareket etmiyorlardı. Malevolyn'ın adamları çoğu kez lamba alevinin bir tarafa doğru titrerken, tam tersi tarafta bir gölgenin ki O mıldadığını görüyorlardı. Gölge çadırın içinin dışardan bakılınca sanıldığından çok daha büyük görünmesine de neden oluyordu, içeri girince, insan kendim sanki olumlu boyutta yer almayan hır boyuta geçmiş gibi hissediyordu.

Bu huzursuzluk verici ve dikkat dağıtıcı çadırın ortasında duran büyücü Galeona içendeki en ilginç ve rahatsız edici görüntüydü. Buyucu kadın desenli halının üzerini kaplayan rengarenk yastıklardan kalkarken, erkeklerin dikkatini üstünde topladı. Gür, nehir gibi çağlayan saçları ayrılınca, yuvarlak,

cazibeli yüzü ortaya çıktı. Dolgun ve çekici dudakları, soylu ve hoş bir burnu, koyu, çok koyu yeşil, eşi benzeri olmayan gözlen vardı. Belki de sadece generalin keskin bakışlı, zümrüt yeşili gözlen Galeona'mnkilere biraz benziyordu. Gür kirpikleri gözlerini gölgeliyor, cadı sanki odaya her gireni bakışlarıyla yok ediyordu.

"Generalim..." diye bir kedi gibi mırıldandı, her kelimesi bir vaat gibiydi.

iç gıcıklayıcı bir bedeni olan Galeona güzelliğini de em rındaki her silah gibi sergiliyordu. Elbisesi hem asıl işlevini yerme getirebilecek, hem de bedenini sergileyecek kadar dekolteydi. Parlayan mücevherler, göğsünü belirginleştiriyordu. Hareket ettiğinde sanki hafif bir rüzgar tarafından itiliyor gibi görünüyor, ince giysileri baştan çıkarıcı bir biçimde çevresinde uçuşuyordu Cazibesinin Malevolyn üzerinde gözle görülebilir bir etkisi yoktu, general sadece eldivenli eliyle onun esmer yanağına

hafifçe dokunmakla yetindi. Buyucu sanki yanağına en yumuşak kürklerle dokunulmuş gibi urperdi. Güzel dişlerini göstererek gülümsedi. Dişlen kedi dışı gibi sivri olmaları dışında mükemmeldiler.

"Galeona... Galeonam... iyi uyudun mu?" "Uyuyabildiğim zaman evet... generalim." General kıkır kıkır güldü. "Ben de öyle." Hafif gülümseyişi bir anda silindi. "Bir rüya görene kadar iyi uyudum." "Rüya mı?" Konuşmadan önce derin bir nefes alması, Galeona'nın bu haberi çok ciddiye aldığını gösteriyordu.

"Evet..."

Kadının

yanından

geçti,

gözlerim

onun

eşya

koleksiyonunun daha bir parçasına dikmişti ama aslında hiçbir şey görmüyordu. Konuşurken tavana asılı ölü yaratıkla oynayarak,

eklemlerinden birini kımıldattı. "Kana Susamış Savaşbeyi yemden doğdu..."

Galeona sessizce generale yaklaştı, adamın omzunda kotu bir melek gibiydi, gözlen beklentiyle açılmıştı. "Hepsim anlat generalim, hepsini anlat..." "insansız zırhının mezardan çıktığım gördüm, sonra zırhı kemik, kas ve eklemler doldurdu. Derken bedeni et ve derıyla kaplandı. Ama o gördüğüm resimlerindeki Bartuc değildi." Kara zırhlı general, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu



"Gördüğüm daha çok sıradan bir yüzdü ama sanatçılar böyle sıradan yüzleri resmetmezler. Belki de savaşbeyinin yüzü gerçekten de böyleydi. Yine de bana daha çok korku dolu bir adamın yüzü gibi göründü..." "Hepsi bu kadar mı?" "Hayır, sonra kan gördüm, yüzü kanla kaplandı, sonra da yürümeye başladı.

Dağlar açıldı, karşısına tepeler çıktı, tepeler açıldı, karşısına kum çıktı.

Sonra da kumlara gömüldü. Rüyam orada bitti." Generalin subaylarından biri çadırın uzak köşesinde bir gölge gördü. Gölge hareket ediyor,

generale doğru ilerliyordu. Deneyimleri ona bu tur şeyleri görse bile söylememeyi öğretmişti, yutkundu ve sustu. Bir yandan da gölgenin yön değiştirip kendisine doğru ilerlememesini umuyordu.

Galeona kendisini generalin göğsüne bırakıp gözlerinin içine baktı.

"Bu rüyayı daha önce gördünüz mü generalim" "Gorsedm anlattırdım."

"Evet anlattırdınız. Bana her şeyi anlatmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz." Generalin yanından ayrılıp süslü yastıklarının üzerine serildi. Bedeninin hor yanını ince bir ter tabakası kaplamıştı. "Hepsinden önemlisi de bu rüya...

Çünkü sıradan değil, çok özel bir rüya bu "Ben de öyle

düşünmüştüm." Ellerinden biriyle, üzeri ortulu yükü taşıyan yaverine kayıtsız bir işaret verdi. Adam öne çıktı, aynı zamanda kucağındaki şeyin üzerindeki örtüyü çekip kaldırdı.

Odadaki tek lambanın sönük ışığında, tepesi taçlı bir miğfer parıldıyordu. Eski ama hiç bozulmamış bir miğferdi bu. Takanın kafasının büyük bölümünü ve görüş alanını kaplayacaktı. Gözler içm ıki tane ince çizgi, burun için küçük bir boşluk ve ağız için de daha geniş ama yine de çok dar, yatay bir çizgi bırakılmıştı. Miğferin arkası uzundu ve boynu koruyordu ama boğazı olduğu gibi açıkta bırakıyordu.

Yarı karanlıkta bile renginin kan kırmızı olduğu belli oluyordu.

"Bartuc'un miğferine ihtiyacın olabileceğini düşündüm "Haklı olabilirsiniz." Galeona kalkıp miğfere uzandı. Parmakları yaverin parmaklarına dokununca adam titredi. Generalin arkası donuktu, diğer asker de bulunduğu yerden ne yaptığını göremezdi. Galeona fırsatı kaçırmayıp subayın bileğini hafifçe okşadı Canı değişiklik istediğinde bir ıki

kez bu subayın tadına bakmıştı ama adamın olanları kumandanına anlatma a asla cesaret edemeyeceğim biliordu. Malevolyn büyük ihtimalle değerli cadısı yerme onu cezalandırmayı tercih ederdi.

Miğferi alıp en başta oturduğu yerin yanına koydu. General

askerlerini gönderip Galeona'nın tam karşısına oturdu.

"Beni hayal kırıklığına uğratma, Galeona. Bu konuda çok ciddiğim."

Galeona'mn güvem ilk kez biraz sarsıldı. Augustus sözünün eri bir adamdı, özellikle onu hayal kırıklığına uğratan insanlar hakkında dediğini yapardı.

Kaygısını saklayarak ellerini avuç içleri aşağıya gelecek biçimde miğferin üzerine koydu. General de zırh eldivenlerini çıkararak aynısını yaptı.

Lambanın ışığı titreşti, neredeyse sönecek kadar küçüldü. Gölgeler

yayıldı, yoğunlaştı ve nedense daha canlı görünmeye başladı, hafif ışıktan bağımsız hareket ediyorlardı. Gerçeküstü, gizemli bir halleri olması generali hiç rahatsız etmedi. Galeona'nın ilişkide olduğu güçlerin bazılarını biliyor, bazılarıyla da işbirliği içinde olmasından şüpheleniyordu.

İmparatorlukla ilgili düşleri olan bir general olarak, bütün bunları amacına hizmet eden araçlar olarak görüyordu.

"Benzer benzen, kan kanı çeker..." kelimeler Galeona'nın

dudaklarından istekle çıkıyordu. Bu duayı koruyucusu için pek çok kez okumuştı. "Onun olan, onun olanı çağırсын! Bartuc'un zırhının gölgesi yeniden birleşsin!" Malevolyn nabzının hızlandığını hissetti. Çevresindeki dünya uzaklaşıyor gibiydi. Galeona'nın kelimeleri yankılanarak her şeyin merkezi haline geldi.

Başlangıçta sonsuz bir grilikten başka bir şey göremedi. Sonra gözlerinin önündeki grilikte bir karartı belirdi, tanıdık bir görüntüydü bu.

Yemden Bartuc'un zırhını ve zırhı başka birinin giydiğim gördü. General bu sefer gördüğü adamın ef•anevı savaşbeyi olamayacağına emin oldu.

"Kim?" diye tısladı. "Kim olabilir" Galeona yanıt ermedi, gözlerini kapamış, konsantre olmuş, başını arkaya atmıştı. Arkasında bir gölge kımlıdadı, Malevolyn bu gölgeyi dev bir böceğe benzetti. Sonra önündeki resim belirginleşirken, dikkatini bu yabancıнын kim olduğunu ve nerede olduğunu anlama a yöneltti.

"Bir savaşçı," diye mırıldandı buyucu. "Pek çok sefere ka tılmış bir adam." "Bunu boş ver! Nerede? Yakınlarda mı?" Savaşbeyimn zır hı! Bu kadar zaman sonra, bu kadar yanlış ızı takip ettikten sonra...

Galona'mn bedeni fazla güç sarf etmekten titredi. Malevolyn hiç umursamadı, gerekirse onu sınırın ötesine geçmeye zorlamaya bile kararlıydı.

"Dağlar... soğuk, serin zirveler..." Bu işe yaramaz bir bilgiydi, dünya dağlarla doluydu, özellikle kuzey ve İkiz Denizlerin ötesi dağlarla kaplıydı."

Westmarch'ta bile sıradağlar vardı.

Galeona ıkı kez şiddetle titredi. "Kan kanı çeker..." Malevolyn dişlerim gıcırdattı. Neden aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu? "Kan kanı çekeı." Galeona düşecek gibi oldu, ellen az daha miğferin üzerinden kayıyordu. Büyüyle bağlantısı koptu. Kendi buyu gücü Galeona'mnkmin yanında çok sönük kalmasına rağmen, Malevolyn butun gücüyle

goruntuyu kaybetmemek ıçm çabaladı. Bir an ıçm görüntüdeki adamın yüzünü daha net görebildi. Bu sıradan bir yüzdü. Bir lidere benzemiyordu.

Hatta panik içindeydi. Korkak biri değildi ama boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Görüntü silinmeye başladı. General içinden küfretti. Zırh değeri ya

da gücü hakkında hiçbir fikri olmayan sıradan bir asker ya da bir kaçak tarafından bulunmuştu. "Nerede o adam?" Görüntü öyle beklenmedik bir hızla kayboldu ki kendisi bile şaşırdı. Aynı anda, esmer cadı güçlükle soluk alarak yastıkların üzerine yuvarlandı, büyüü paramparça etmişti.

Çok şiddetli bir güç Malevolyn'in ellerini miğferden uzağa itti.

General ağzına geleni söylemeye başladı.

Galeona inleyerek doğrulup oturdu. Malevolyn'e bakarken bir

eliyle de başını tutuyordu.

O

sırada

Malevolyn

cadıyı

kamçılattı

kamçılattırmamayı

düşünüyordu. Onu zırhın bulunduğunu söyleyerek kandırmış, sonra da nerede olduğunu bulamamıştı.

Galeona onun niyetini bakışlarından anladı. "Sıı ha al kırıklığına uğratmadım, generalim! Bu kadar zaman sonra, Bartuc'ım mirası artık sizin!" "Benim mi?" Malevolyn ayağa kalktı, öfkesini ve duş kırıklığını güç bela kontrol edebiliyordu. "Benim mi? Bartuc iblisleri yönetirdi! Gücü neredeyse bütün dünyaya yayılmıştı!" Soluk tenli kumandan miğferi işaret etti. "Bunu seyyar satıcının birinden aldım! Bir hatıra, kazanacağım gücün bir sembolü olsun diye! Sahte olduğunu düşünmüştüm, başarılı bir taklit, demiştim! Bartuc'un Miğferi" General kahkahalar la güldü. "Ancak taktığım zaman gerçeği anladım, gerçek miğferdi bu!" "Evet, generalim!"

Galeona hemen ayağa kalkarak ellerini generalin göğsüne koydu.

Parmakları metali sanki generalin tenini okşuyordu. "Sonra da

rüyalar görmeye başladın, görüntüler..." "Bartuc'un hatıralarını gördüm!

Onun zaferlerim, başarılarımı, gücünü gördüm! Hepsini tek tek yaşadım!"

Malevolyn'in sesindeki öfke artıyordu. "Ama sadece rüyalarımda"

"Miğferi size ulaştıran kaderin ta kendisiydi Kader ve Bartuc'un ruhu, anlamıyor musunuz? Sızın onun halefi ol manızı istiyor, bana inanın," diye cıvıldadı cadı. "Başka türlü olamaz, çünkü bu görüntüleri benim yardımım olmadan sadece sız görebiliyorsunuz" "Doğru." Malevolyn miğferi takarken gördüğü ilk birkaç görüntüden sonra, en güvendiği

subaylarından miğferi denemelerini istemişti. Miğferi saatlerce takanlar bile, Bartuc'la ilgili hiçbir rüya görmemişlerdi. Augustus Malevolyn "e göre bu, Bartuc'un ruhu tarafından onun tahtım devralmak için seçildiğinin kanıtıydı.

Bir olumlunun Bartuc hakkında öğrenebileceği her şeyi biliyordu.

Her belgeyi okumuş, her efsaneyi araştırmıştı. Geçmişte pek çok kışı, kötü şans getireceğine inanarak savaş beyinin karanlık ve şeytani tarihini araştırmaktan vazgeçmişti ama general her türlü bilgiyi

toplamıştı.

Asken zeka ve fiziksel güç konusunda Bartuc'la yarışabilirdi ama buyu gücü çok azdı. Büyüyle sadece bir mumu yakabiliyordu Galeona ona daha çok buyu gücü ve elbette başka zevkler de vermişti ama savaşbeyının görkemine yaraşır olabilmek için, bir değil birden çok iblisi yönelebilmesi gerekiyordu.

Zırh ona bu gücü sağlayacaktı, buna saplantı derecesinde

inanıyordu. Ayrıntılı araştırmalar yapmıştı. Öğrendiği bilgileri göre Bartuc zırhını korkunç büyülerle işleyerek yapmıştı. Miğfer generalin kısıtlı büyü bilgisini çoktan arttırmıştı bile, demek ki büyü zırhın tamamı

onu yenilmez kılacaktı. Bartuc'un ruhu da bunu istiyor olmalıydı. Bu görüntülerin hepsi birer işaretti.

"Size bir şey söyleyeceğim, generalim," diye fısıldadı bu yucu.

"Yumduğunuz yolda size cesaret verecek bir şey..." General kadını kollarından yakaladı. "Ne? Ne söyleyeceksin?" Galeona bir an can acısıyla yüzünü buruşturdu. "O ;a m zırhı giyen salak giderek yaklaşıyor!" "Bize doğru mu geliyor" "Miğfer ve zırhın kaderleri birbirine bağlıysa bize doğru gelecek. Öyle olmasa bile yaklaşıyor, yaklaştıkça nerede olduğunu daha kolay bulabileceğim!" Galeona kollarından birini generalin pençelerinden kurtarıp onun çenesine dokundu. "Biraz daha

bekleyebilirsin sevgilim. Birazcık daha bekleyebilirsin..." General kadını bıraktı ve düşünmeye başladı. "Her sabah ve her akşam nerede olduğunu kontrol edeceksin! Bütün gücünle onu bulmaya çalışacaksın! Bu geri zekalının nen de olduğunu bulur bulmaz bana haber vereceksin! Hemen

peşine düşeceğiz! Kaderimle aramda hiçbir engel duramayacak!" Miğferi alıp tek bir söz daha etmeden çadırdan dışarı çıktı. Yaverleri hemen peşinden ilerlemeye başladılar. Malevolyn kendisini bıyılı zırhın içinde hayal ediyordu, tırmde iblis orduları olacaktı. Şehirleri fethedecekti.

Dünyayı, bütün dünyayı kaplayan bir imparatorluk kuracaktı.

Augustus Malevolyn kendi çadırına dönerken, miğferi korumak

ister gibi kucakladı. Galeona haklıydı. Bir süre daha sabretmesi gerekiyordu. Zırh ona gelecekti.

Bartuc'un görünmez ruhuna fısıldadı "Bir zamanlar senin hayal ettiklerini yapacağım. Senin mirasın benim kaderim olacak!" Gözleri parladı. "Çok yakında..." Malevolyn çadırdan çıkıp gözden kaybolunca, cadı titremeye başladı. General son zamanlarda özellikle miğferi uzun

süre takınca dengesizleşiyordu. Bir keresinde onu sanki Bartuc'muş gibi kendi kendine konuşurken yakalamıştı. Galeona miğferin ve büyük ihtimalle zırhın büyü bir gücü olduğunu biliyordu ama bu büyüü ne tanıyabilmiş, ne de yönetebilmiş ti.

Eğer yönetebilse, artık sevgilisine ihtiyacı kalmayacaktı. Bir bakıma üzücü ama her zaman başka erkekler bulabilirdi. Daha uysal erkekler bulmak kola di Sessizliği bir uğultu bozdu. Cadıya sanki binlerce ölen sinek aynı anda vızıldıyormuş gibi geldi. "Sabır bir erdemdir... bu, öyle olduğunu biliyor Bu olumlu gezegende savaşıbeyi arayarak geçen yüz yirmi uç sene! Çok uzun zaman... şimdi olaylar gelişiyor." Galeona gölgelere bakarak içlerinden birini aradı. En sonunda çadırın en uzak köşesinde, dalgalanan, dey bir böceğe benzeyen gölgeyi buldu. Sadece dikkatli bakan biri onu görebilirdi. "Sessiz ol! Birisi duyacak!" "Bu, duyulmak istemediğinde kimse duymaz," diye vızıldadı ses. "Bunu iyi bil, insan..." "O zaman aklımı kaçırmayaim diye alçak sesini, Xazax." Esmer tenli buyucu gölgeye baktı ama yaklaşmadı. Uzun zamandır tanıyordu onu ama her zaman yakınında olduğunu bilmesine rağmen, ona hâlâ güvenmiyordu.

"insan kulağı çok hassas." Gölgenin biçimi daha da net leşti, artık belirli bir böceğe, bir peygamber deesine benziyordu. Ama ıkı metre boyunda, belki de daha uzundu. "Bedenleri çok yumuşak e dayanıksız

"Yetersizliklerden söz etmesen iyi olur." Alçak, yoğun bir vızıltı çadırın içini kapladı. Oda arkadaşının sözünün kesilmesinden hoşlanmadığını bilen Galeona kendini tuttu.

Xazax kadına yaklaştı. "Buna, gördüğün şeyleri anlat." "Her şeyi zaten gördün." "Ama bu, senden duymak istiyor Lütfen Yap bunun

istediğini." "Pekala." Galeona derin bir nefes alarak buyu sırasında gördüğü adamı e zırhı ayrıntılı bir biçimde anlatmaya başladı. Xaza her şeyi görmüş olmalıydı ama aptal yaratık bir sebepten dolayı ona gördüklerini tekrar ettiriyordu. Galeona adamdan fazla söz etmeyip daha çok zırhı ve çevreyi anlatarak kısa kesmeye çalıştı.

Xazax birdenbire sözünü kesti. "Bu, zırhın gerçek olduğu nü biliyor. Bu, zırhın ölümlü yeryüzünde olduğunu biliyor! Ya insan? Peki ya insan?" "Sıradan bir adam. Hiçbir özelliği yok." "Hiçbir şey sıradan değildir! Tarif et" "Bir askerdi. Sıradan bir yüzü vardı. Görünüşe göre sıradan bir savaşçı, bir çiftçi çocuğuydu. İlginç bir özelliği yoktu. Generale göre zırhı şans esen bulan ve ne olduğunu bilmeyen zavallı bir ahmak."

Vızıltı tekrar başladı. Gölge biraz gen çekildi. Xazax konuştuğu zaman sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Olumlunun yaklaştığından eminsin?" "Öyle görünüyor." Karanlık gölge hareketsiz kaldı. Xaza'ın aklında bir şeyler vardı. Galeona bekledi. Bir sure daha bekledi. Başkaları söz konusu olduğunda Xazax'ın zaman anlayışı yoktu, sadece kendi ışığı ve istekleri söz konusu olduğu zaman acele ederdi.

Gölgenin kafası olması gereken yerde ıkı tane koyu sarı ışık belirdi.

Xazax'ın kolu bir an için göründü, sonra kaboldu. Kolunun ucunda uç tane parmak, onların ucunda da uzun pençeler vardı.

"O zaman bırakalım gelsin O zamana kadar bu. hangi kuklanın daha

iyi olduğuna karar verecek..." Biçimi ine bulamklaştı. Artık ne bir peygamber devesine, ne de başka bir yaratığa benziyordu. "Bırakalım gelsin..." Gölge karanlık köşeye büzüldü Galeona kendi kendine küfretti.

Yaratıktan çok şey öğrenmiş, onun öğütlen sayesinde gücünü çok arttırmıştı. Ama yine de Augustus'tan çok Xazax'tan kurtulmak, onun

korkunç etkisini üzerinden atmak istiyordu. Generali biraz da olsa yönetebiliyordu ama gizli arkadaşını yönetmesine imkan yoktu. Onunla sürekli bir kedi fare oyunu oynuyor, genelde kendisini avcıdan çok av gibi hissediyordu. Yine de insan Xazax gibi bir yaratıkla anlaşma yapınca istediği zaman vazgeçemezdi. Eğer önceden önlem almazsa, yaratık öldüremeden önce ona işkence eder, kollarını ve kafasını hiç acımdan koparırdı.

Butun bunlar aklına yeni bir fikir getirdi.

Bartuc'un zırhını giyen adam bir savaşçıya, bir askere e Xâ?ax'a söylediği gibi, sıradan bir adama benziyordu. Daha doğrusu, salağın birine. Galeona öylelerini yönetmeyi iyi bilirdi. Bir erkek olduğu için, Galeona'nın çekiciliğine karşı koyamayacaktı. Bir aptal olduğu için, kukla olduğunu asla fark etmeyecekti.

General ve Xazax'la ilişkisine çok dikkat etmesi gerekiyordu.

İkisinden birinin daha avantajlı durumda olduğunu görürse, onun tarafına geçmeliydi. Malevolyn zırhı giymeyi başlarırsa, karanlık oda arkadaşıyla kolayca başa çıkabilirdi. Ama büyülü zırhı önce Xazax ele geçirirse, en iyisi onun yanında yer almak olacaktı.

Yine de zırhı şu anda giyen yabancı da bir olasılıktı. Burnundan tutup istediği gibi yönetebileceği bir adama benziyordu. Diğer ıksısı riskli görünürken, onda sadece potansiyel vardı Evet, Galeona kendi iyiliği için gözünü bu salağın üzerinden ayırmamalıydı. Galeona'nın isteklerine hırslı ve biraz delirmiş bir ordu kumandanından daha kolay boyun eğdi.

Ayrıca kesinlikle bir iblisten daha az tehlikeliydi.

Öç Kan.

"Kutsal olan her şey arkına, Norrec, sen ne yaptın!" "Nome.

Dostum. Belki de o ed'neni çıkarmalısın." "Lanet olsun sana Lanet olsun!" "SaSadun Bileği Bileğini kes..." Her yer kan içindeydi "Norrec!

Tanrı askına! Kolum" "Norrec!" "Norrec" Kendisine en yakın insanların kanı...

"Hayır!" Norrec başını kaldırdı, uyandığını anlamadan önce çoktan haykırmaya başlamıştı. Soğuk bir rüzgar onu kendine getirdi, ilk kez yanağmdaki şiddetli acıyı fark etti. Elini farkına varmadan yanağına götürdü.

Yanağına değen eli soğuk metalle kaplıydı. Őaşıarak eline baktı, eli kan kırmızı bir zırh eldivenle kaplıydı, parmak uçlarında da kırmızı bir sıvı vardı. Kan.

Elini telaşla tekrar yanağına götürdü, tek parmağı ile cildine dokundu. Yüzünün üç yerden kanadığını anladı. Sanki bir hayvan tarafından ısırılmış gibi, yanağında uç tane çukur açılmıştı.

"Norrec" Bir an için hatırladığı görüntü, tüyelerinin urpermesme neden oldu. Gözerinin önüne Sadun'un yüzü gelmişti. Arkada sının yüzü, en korkunç savaş alanında bile görmediğı bir dehşet ifadesine bürünmüştü. Gözlen yalvarır gibi bakıyordu, ağız açıktı ama hiç ses çıkmıyordu.

"Hayır..." Norret'in hatırladıkları gerçek olamazdı.

Başka bir görüntü.

Pautzın mezarın taş zemininde, bir kan golü içinde yatıyor. Kan Fautzin'in paramparça boğazından geliyor.

En azından buyucu daha çabuk olmuştu.

"Hayır. Hayır. Hayır!" Korkusu giderek artan yarı deli sa vaşçı ayağı kalktı. Etrafı dağlar e tepelerle çevriliydi, güneş yem doğuyordu. Ama baktığı yerlerin hiçbiri tanıdık gelmi yordu. Dağların hiçbiri kendisi ve arkadaşlarının Bartuc'un mezarını bulduğu dağa benzemiyordu. Norrec toparlanmaya çalışarak bir adım daha attı.

Her hareketinde rahatsız edici bir çatırtı çıkıyordu Başım eğip gövdesine bakınca, sadece ellerinin değil, tüm bedeninin metalle kaplı olduğunu gördü.

Zırh. Norrec'in her yanı aynı kan kırmızısı metalle kaplanmıştı. Biraz önce korktuğundan ve şaşırdığından daha çok korkup şaşıramayacağını sanmıştı ama bedenine bakınca ne redeyse aklını kaçılıyordu. Kolları, göğsü, bacakları aynı kan kırmızı metalin altında kalmıştı. Norrec hayretler içinde Bartuc'un çok eski ama kullanılabilir durumdaki çizmelerini da giydiğini gördü.

Bartuc... Kana Susamış Savaş beyi. Bartuc'un kara büyüü çaresiz asken kurtarmış ama bedel olarak Sadım'un ve büyücünün canını almıştı.

"Lanet olsun sana" Norrec ellerine baktı ve zırh eldivenleri çıkartıp atmaya çalıştı. İlk önce sol, sonra da sağ eldie ne bütün gücüyle asıldı.

Eldivenlerin ıkısı de yerlerinden hiç kıınıldamadılar.

Eldivenlerin kenarından içlerine göz attı, çıkarmasına engel olacak hiçbir şey göremeyince bir kere daha denedi. Ama zırh eldivenler ellerinden çıkmıyordu. Daha da kötüsü, güneş doğdukça, Norrec zırhın sadece kendi yanağından akan kan la lekelenmemiş olduğunu gördü. Her parmağı, avuç içlen nın ıkısı de sanki koyu, kıpkırmızı bir boyaya batırılmıştı.



Ama bu sıvı boya değildi.

"Fautzın," diye mırıldandı. "Şadını." Öfkeyle haykırarak en yakındaki kayalara butun gücüyle bir yumruk attı. Eldivenlerden kurtulmak içim elindeki butun kemiklerin kırılmasına razıydı. Ama bunun yerine kaya parçalandı, Norrec sadece kolunda şiddetli bir zonklama hissetti.

Dizlerinin üstüne düştü. "Hayır!" Rüzgar uğulduyor, sanki onunla alay ediyordu. Norrec olduğu yerde kaldı, başını önüne eğmişti, kolları gevşekçe iki yanından sallanıyordu. Mezarda olanlardan görüntüler zihninde belirliyordu, her biri korkunç sahnelerdi. Sadun ve Fautzın, ikisi de olmuştu ikisini de kendi elleriyle öldürmüştü.

Norrec başım yeniden kaldırdı. Tam olarak kendi elleriyle öldürdüğü söylenemezdi. Bunu Norrec'i olu nöbetçilerden kurtaran lanetli eldivenler yapmıştı. Norrec kendini bu ölümler yüzünden hâlâ suçluyordu. Eğer ilk taktığı eldiveni hemen çıkarsa her şey başka türlü olabilirdi, arkadaşlarım kendi isteğiyle asla öldürmezdi.

Eldivenleri çıkarmanın bir yolu olmalıydı. Parça parça soy inak, kendi derisini de metalle birlikte koparmak zorunda kalsa bile bunu başarmalıydı.

Kendisi içim bir şeyler yapmaya karar veren savaşçı yeni den ayağa kalktı. Çevresine dikkatle bakarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ne yazık ki ilk bakışında gördüğünden daha fazla bir şey göremedi. Dağlar ve tepelerle çevriliydi Kuzeyde bir orman uzanıyordu. Görünürde hiçbir yerleşim yeri, uakta bir duman bile yoktu.

Etrafında Bartuc'un mezarına benzeyen bir dağ zirvesi göremedi.

"Hangi cehennemde " Bu karanlık ve uydurma yerin adını ağzına alır almaz rahatsız olarak sustu Ne küçük bir çocukken, ne de askerlik yıllarında, meleklerle ve şeytanlara inanmamıştı. Ama şahit olduğu korkunç olaylar düşüncelerinden ba zılarını değiştirmişti Melekler ve şeytanlar gerçekten var olsalar da olmasalar da Kana Susamış Savaşbeyi gerçekten de korkunç bir miras bırakmıştı Norrec bu mirastan elinden geldiği kadar çabuk kurtulmayı umuyordu.

Eldivenleri çıkarmayı ilk deneyişinde kafasının çok karışık olduğunu umuyordu. Onları daha yakından incelemeye karar verdi. Ama göğsüne bakınca daha da korkunç bir şey gördü.

Kan sadece eldivenleri kaplamamıştı, göğsündeki zırh da kanla boyanmıştı. Daha da kötüsü, yakından inceleyince bu kanın zırhın üzerine yanlılıkla sıçramamış olduğunu gördü Kanı bilerek ve düzenli bir biçimde, butun göğsüne yaymış u Yeniden urperdi. Hemen eldivenleri incelemeye başladı. Bir kilit, bir düğüm, eldivenlerin elinden çıkmasına engel olacak bir şey arıyordu. Hiçbir şey bulamadı. Eldivenler kendi kendilerine } apışmışlardı eline. Aslında, ellerini şöyle bir sallasa düşmeleri gerekirdi.

Zırh. Eldivenleri çıkaramıyorsa, zırhın başka parçalarını çıkarabilirdi Bazı parçaların kolayca görülebilen kilitleri vardı, ellerinde eldivenler olsa da bunları açmak fazla sorun olma yacaktı. Bazı parçaların kilitleri ve askıları yoktu, basit bir biçimde takılıp çıkarılmak için yapılmışlardı.

Norrec eğilerek dizliklerden birim çıkarmayı denedi. Önce ellerini kilitlerde dolaştırdı, sonra en sağlam nasıl tutacağına baktı. Dikkatle kilitleri açtı.

Kilitler anında kendi kendilerine kapandılar.

Kilitlen zorlayarak yeniden açtı, yine aynı şey oldu Norrec küfür ederek bir kere daha denedi.

Bu kez, kilitler açılmadı bile.

Başka kilitlen de denedi ama hep aynı sinir bozucu sonuca ulaştı Daha da kötüsü, soğuğa rağmen çizmelerden birini çıkarmayı deneyince, onlar da eldivenler gibi sadece biraz kaydılar, sonra da çıkarılmayı reddettiler.

"Bu gerçek olamaz." Norrec daha sıkı asıldı ama çizmele ri çıkarmayı başaramadı.

Delilikti bu! Bunlar sadece giysi, metal parçaları ve bir cilt sağlam ama eski çizmeydi! Çıkmaları gerekiyordu! Norrec'in umutsuzluğu arttı.

Sıradan bir adamdı o, gündüzleri güneşin, gece de ayın doğduğuna inanırdı Kuşlar uçar, balıklar yüzerdi insanlar giysiler giyerdi ama giysiler insanları giymezdi! Kanlı ellerine öfkeyle baktı.

"Benden ne istiyorsunuz?"

Ne istiyorsunuz" Korkunç bir ses yükselip ona karanlık geleceğini anlatma

di. Eldivenler birdenbire toprağa kelimeler ve semboller çizmeye başlamadı. Sadece zırh, kendisini giyen adamı bırakmayı reddetti.

Arkadaşlarının dehşet verici sonunu gösteren parça parça

görüntüler zihnini doldurdu, dikkatle düşünmekte zorlanıyordu. Bu görüntülerden kurtulmak için dua ediyor, yalvarıyordu. Ama sonsuza kadar kendisine işkence edeceklerinden şüpheleniyordu.

Bu kabuslardan kurtulmasa bile, üzerindeki lanet zırhla ilgili yapabileceği bir şeyler olabilirdi. Fautzin şöhretli bir buyucuydu ama Vi?]ere bile kendisinden daha becerikli, daha bilgili büyücüler olduğunu söylemişti.

Norrec onlardan birini bulmak zorunda kalacaktı.

Önce doğuya, sonra batıya baktı. Doğu yönünde uzun ve tehditkar

dağlardan başka bir şey göremedi, oysa batı tarafında bitki örtüsü biraz daha yoğun gibiydi. Yanlış karar vermiş olabilirdi ama batıya gitmek daha iyi olacak gibi görünüyordu.

Soğuk rüzgar ve nem yüzünden kemiklerine kadar üşüyen savaşçı,

zorlu yolculuğuna başladı. Korunmasızdı, dağları aşamadan olebilirdi ama içinden bir ses öyle

olmayacağını söylüyordu. Bartuc'un zirhi onu vahşi dağların arasında ölsün diye seçmemiştir. Büyük ihtimalle başka bir amacı vardı, zamanla ne istediği anlaşılacaktı.

Norrec zirhin amacını anlayacağı anı iple çekmiyordu.

Güneş bulutların arasında kayboldu, hava daha da söğüdü.

Havadaki nem de yoğunlaştı Hızla nefes alan Norrec, her şeye rağmen

ilerlemeye devam etti. Şimdiye kadar, doğru yo ne ilerlediğini kanıtlayacak en ufak bir ıpuçuna rastlamamış ti. Savaşçı artık yanlış yönü seçtiğim düşünüyordu. Doğuya ilerlese her dağın arkasında bir şehit bulabilirdi belki.

Böyle düşünceler ne kadar sınır bozucu olurlarsa olsunlar, Norrec'ın delirmesine engel oldular. Her dalıp gittiğinde, ak lı yemden mezara ve orada yaşadığı dehşet dolu olaylara do nüyordu. Fautzın ve Sadun'un yüzleri aklına geliyor, iki ar kadaşımın gölgelerden çıkıp kendisini kınadığını görüyordu.

Ama onlar ölmüşlerdi, lanetli savaşbeyının aksine olu kalacaklardı.

Norrec'ın suçlayan sadece kendi vicdanıydı.

Gün ortasına doğru, yürürken tökezlemeye başladı. Uyan dığından

beri ne yemiştir ne de içmişti, önceki gün de çok az yemek yemiştir. Yere yuvarlanıp ölmek istemiyorsa yemek yemeliydi.

Ama nasıl? Ne silahı, ne tuzağı vardı. Yakındaki kayaların üzerindeki kardan, su elde edebiliyordu ama yiyecek bulma sı zor görünüyordu.

En azından susuzluğunu giderebileceğine karar vererek küçük bir kayaya doğru ilerledi. Kayanın üzerinde, gölgelerin serinliği sayesinde hâlâ bir parça erimemiş kar ve buz var di. Toplayabildiği kadarını topladı ve emmeye başladı, karın içindeki tozlar ve kuru otlar umurunda bile değildi.

Kendine gelir gibi oldu. Birkaç parça pisliği tükürerek ne yapacağını düşündü. Bir kuştan başka hiçbir hayvan görmemiştir. Yayı ya da sapanı olmadan avlanma şansı hiç yoktu. Oysa yemek yemesi gerekiyordu .

Sol eli birdenbire kendi kendine kıvıldadı. Parmakları açılarak içen kıvrıldı, sanki Norrec görünmez bir küreyi tutuyordu Sonra eldivenli elin avucu karşıdaki çoraklığa uzandı.

Dudaklarından tek bir kelime çıktı, "fezrai" Birkaç metre ötedeki toprak eğilip bükülmeye başladı.

Norrec en başta deprem oluyor sandı ama yerde sadece bir metre

uzunluğunda ve otuz santim genişliğinde bir çatlak açıldı. Çatlağın açıldığı bölgeden başka hiçbir şey yerinden bile kıvıldamadı "Iskan Woout"

Ağzından şiddetli bir öfkeyle kelimeler çıkıyordu.

Yarığın içinden korkunç bir tıkırtı geldi. Norret gen çekilmeye çabaladı ama aakları izin vermedi. Takırtı giderek artarak yüksek perdeden hayvansı seslere dönüştü.

Yarıktan isteksiz bir tavırla uzanan korkunç, uzun dışlı kafayı görünce Norrec az daha heyecandan bayılıyordu. Yaratığın pullu kafasının tepesinden bir çift sivri uçlu, kavisli boy nuz uzanıyordu. Alev gibi, kırmızı göz bebekleri ve yuvarlak, sarı gözlerim gökyüzünden kaçırarak adamın üzerine kenetledi. Yaratığın basık, domuzumsu burnu sanki kötü bir koku alıyormuşçasına titreşti. Savaşçı, bu kokunun büyük ihtimal le kendisi olduğunu tahmin etti.

Yaratık üç parmaklı elleriyle yarığın kenarlarına tutunarak kendisini yüzeye çekti. Düz, kocaman ayaklarının kıvrımlı tırnakları yere değiyordu.

Norrec yeraltından gelen yaratığa dikkatle bakıyordu. Hafifçe bir insanı andıran derinlikler yaratığı, Norrec'm beline geliyordu ama pullu ve tüylü derisinin altında şaşırtıcı kasları vardı.

Sonra ikinci bir yaratık daha çatlaktan dışarı çıktı Arkasından üçüncü, dördüncü, beşinci geldi.

Altıncıdan sonra başka gelen olmadı, Norrec'e kalsa bir tanesini bile görmek istemezdi, tblisimsi impler anlaşılmaz bir dilde hiç durmadan konuşuyor, belli ki burada olmaktan hoş ımp Aslında Seylan'ın bulun çocuklarına verilen isimdi ama l y da diğer bulun kouı yaratıklar için de kullanıldı. Günümüzde, cehennemde yanan insanları küçük çaiallarıydürten mımık şeytanlar olarak bilinirler lanmıyorlardı. Kimi suçladıkları açıkça ortadaydı. Bir kaçı sivri dişlerini göstererek Norrec'e tısladı, diğerleri tehditkar bir biçimde bakmakla yetindiler.

"Gter! Iskan" Ağzından çıkan tuhaf kelimeler onu bir kere daha şaşırttı ama kelimelerin canavar sürüsü üzerindeki etkisi daha da şaşırtıcıydı. Meydan okuyan tavırlarından eser kalmadı, impler yerlerde sürünmeye, merhamet dilenerek yalvarmaya başladılar.

"Dmru Sett' Doru Stı" Söylediği her ne demekse boynuzlu

yaratıkların panik içinde dağılmalarına neden oldu. Cıyak cıyak bağışarak sanki hayatları buna bağlıynuş gibi Farklı yönlere koşuşturmaya başladılar.

Norrec soluğunu dışarı verdi. Bilinmeyen kelimeleri her

söyleyişinde sanki kalbi duracakmış gibi oluyordu. Konuştuğu dil, Fautzın ve diğer Vizjereilerin kullandığı dile benziyordu. Ama Norrec'in ölen arkadaşının en korkunç savaşlarda söylediği her şeyden daha sert, daha karanlıktı.

Konu hakkında daha fala düşünemedi, çünkü yaratıkların gurultusu yemden yaklaşıyordu. Güneye bakan Norrec iki yaratığın gen donduğunu gördü. Beraberlerinde bir keçinin kanlı, parçalanmış leşini getiriyorlardı.

Norrec acıkmıştı, zırh da ona kendi aklınca yiyecek sağlamıştı.

Keçinin halım görünce yüzü bembeyaz oldu. Norrec daha önce

avlanmış, yemek için hayvan öldürmüştü. Ama iblisler zavallı keçiye yakalayıp öldürürken zevk almışlardı. Kafası ne redeyse kopmak üzereydi, bacakları sanki kırılmış gibi salla mıyordu. Karnının bir parçası kopmuştu, yaradan akan kan, yol boyunca kıpkırmızı bir iz bırakmıştı.

Korkunç yaratıklar hayvanı Norrec'in önüne atıp gen çekildiler.

Onlar uzaklaşırken üçüncü bir yaratık çıkageldi. Taşana benze en küçük, kanlı bir leş taşıyordu. Ürkütücü leşlere bakan yorgun savaşçı, yenebilecek bir şeyler aradı. Boynuzlu canavarlar çok iyi avcılar olabilirlerdi ama avlarını öyle feci parçalıyorlardı ki geriye yenecek pek bir şey kalmıyordu.

Diğer uç ımp de kısa surede dondu. Hepsi kendi avını getirmişti.

Birisi hırpalanmış bir kertenkele taşıyordu, Norrec onu hemen bir kenara bıraktı. Diğerleri bir çift tavşan getirmişlerdi, kendisine sunulan bütün leşlerden daha iyi durum daydılar.

Tavşanlara uzanırken, sol eh yemden isyan etti. Eldiven tavşanların

üzerinden geçti, inanılmaz bir sıcaklık az daha Norrec'in elini kavuruyordu.

"Lanet okun!" bir adım gen çekilmeyi başardı. Sıcaklık ye inden kayboldu ama neredeyse kavrulmuş eh, hâlâ zonkluyor du. İmpler

toplandıkları yerde yeniden gevezeliğe başladılar, bu sefer Norrec'in haliyle dalga geçer gibiydiler. Onlara çabucak öfkeli bir bakış attı ve susturdu.

Eli yeniden normale dönünce, Norrec tavşanları dikkatle

incelemeye başladı; pişmişlerdi. Tavşanlardan yükselen koku ya baharat kokusu bile karışmıştı "Bunun için müteşekkir olacağımı sanma," diye homurdandı.

Açlıktan gözü donan deneyimli savaşçı yemeğe saldırdı. Hayret edilecek kadar iyi pişmişti tavşanlar, tki tavşanı da kolaylıkla sildi süpürdü Tavşanlar açlığını gidermişti, kalan etlerle ne yapacağını düşündü. Norrec zırhın bir karar vermesini bekledi ama hiçbir şey olmadı Yaratık sürüsü hâlâ onu izliyordu, bakışları sık sık etlere kayıyordu. Norrec ne yapacağına karar verdi. Elini kaldırıp keçiye ve diğer yaratıkları iştret ederek sürüyü çağırdı.

Bu kadarı onlara yeterliydi. Çılgınca bir neşeyle etlere sal dırdılar.

Savaşçı geri çekildi. Etlere parçalıyor, çevreye et par çaları ve kanlar saçıyorlardı. İmplerin bulabildikleri her parça eti kemiklerine kadar sıyırmalarını izlerken Norrec'in mı desı bulandı. O pençeleri ve dişleri kendisine saldırırken du sundu...

" Vaashr Grdg manzaradan o kadar rahatsız olmuştu ki

ağzından çıkan kelimeye şaşırmadı bile.

Impler sanki kamılanmış gibi geri çekildiler. Sindiler, ke iden kalanları da peşlerinden sürükleyerek atlağa gen döndüler. Leşi içen atıp arkasından birer birer geldikleri yere döndüler.

Sonuncusu çabucak ve meraklı bir biçimde adama göz attı, sonra toprağın derinliklerinde kayboldu.

Norrec'ın hayretle bakan gözleri önünde, çatlak hiçbir iz

bırakmadan ortadan kayboldu.

Yaşayan ller. Lanetli bir zırh. Yer altından gelen iblisler. Norrec geçmişte büyüye tanık olmuştu, hatta korkunç yaratıkların öykülerini dinlemişti ama yaşadığı hiçbir şey onu mezara girdikten sonra olacaklara hazırlamamıştı. Geçmişe donup olayları değiştirebilmek istiyordu.

Geçmişe donebilse olu nöbetçiler canlanıp arkadaşlarına saldırmadan önce mezardan çıkmalarını sağlayacaktı. Ama artık tek yapabileceği şeyin lanetli zırhı bir şekilde bedeninden sokup atmak olduğunu biliyordu Dinlenmesi gerekiyordu. Yolculuğu zorlu geçiyordu, midesi de dolu olunca ilerleme isteği şimdilik kaybolmuştu. En iyisi biraz uyuyup yola öyle devam etmekte. Belki düşünceleri de netleşir, kendisini bu korkunç durumdan kurtarmanın daha iyi bir yolunu bulabilirdi Gerinerek arkasına yaslandı. Savaş alanında geçirdiği uzun yıllardan sonra uyumak için bir yatağa ihtiyaı kalmamıştı. Zırh onu rahatsız edecekti ama daha kotu şartlarda uyuduğu da olmuştu.

"Neler oluyor?" Bacakları ve kolları istemsiz bir biçimde hareket ederek onu yeniden ayağa kaldırdılar. Norrec oturmaya çalıştı ama boynundan aşağı hiçbir uzvunu kontrol edemiyordu.

Kolları sanki omzundan kesilmiş gibi gevşekçe sallanı}or du. Sol ayağı ne bir adım attı, onu sağ aağı ıledı.

"Devam edemem, lanet olsun! Dinlenmem gerek!" Zırh

duraksamadı bile, hatta giderek hızlandı. Sol. Sağ. Sol. Sağ.

"Bir saat! En fazla ıkı saat ver Tüm istediğim ıkı saat!" Haykırırışı dağlarda yankılanıyor, zırhı hiç etkilemiyordu. Sol. Sağ. şanssız asker istese de istemese de yorucu yolculuğuna devam edecekti.

Ama nereye gidiyordu? Bu sA olmamalıydı, diye kaygılıca

düşünüyordu Kara, Rantıma adına, bu ada gerekleşmemelıydı Işık olarak kullandığı zümrüt renkli küre, korkunç görüntüleri daha da rahatsız edici kılmıştı. Zaten solgun olan yüzü daha da soluklaştı. Kara, uzun siyah cppesine sarınarak onun sıcaklığıyla rahatlamaya çalıştı Gr kirpiklerinin altındaki badem biçimli gümüş rengi gözleri, üstatlarının hayal bile edemeyeceği bir görüntüyü inceliyordu. Onlar her zaman; mezar sonsuza dek gmende, demişlerdi. Vızjereı buusunun işe yaramadığı yerde,

bizim gücenilir yeteneklerimiz devreye girecek.

Ama görünüşe göre hem Vizjereilerin materyalist buyucuları, hem

de Rathma'nın pragmatist müritleri başarısız olmuşlardı. Sonsuza kadar insanların gözlerinden uzak tutmak istedikleri sır bulunmuş, üstelik çalınmıştı.

Yoksa ışın içinde başkaları da mı vardı? Mezara girenler hem yaşayan ölüleri alt etmiş, hem de kudretli güç sembollerini parça parça etmişlerdi O kadar güçlü olamazlardı, iki tanesi vahşi bir biçimde öldürülmüştü. Havada kayarak ilerliyormuşçasına zarif bir biçimde yürüyen, siyah giysili kadın, en yakındaki cesede doğru ilerledi. Eğildi, uzun, kapkara saç yığınlarını iterek cesedin yüzünü inceledi.

Zayıf ve adaleli bir adam; bedeni savaş yaralarıyla kaplı bir savaşçı.

Uzak batı ülkelerinin birinden geliyor. Birisi kafasını yüz seksen derece çevirmiş, kollarından birini neredeyse koparmış. Ama ondan önce de pek

yakışıklı bin değilmiş. Göğsünde bir hançer var, öldükten sonra saplanmış, herhalde adamın kendi hançeri Nckromensır bile onu kimin öldürdüğünü şimdilik söyleyemez, Göğsündeki yaradan çok kan akmış ama aslında daha çok kanaması gerekirdi. Katil boynunu kırdığı adamı niçin kesmiş?

İnce ve çekici bir bedeni olan genç kadın, ölüm gibi sessizce ilerleyerek diğer cesedin yanına gitti. Bu adamın bir Vizjerei olduğunu hemen anladı, hiç şaşırılmamıştı. Vizjereiler her şeye burunlarını sokar, birbirlerine üstünlük sağlamak için yollar ararlardı. Bu yüzden güvenilir müttefikler sayılırlardı. Butun bunlar onların yüzünden olmuştu. Bartuc ve kardeşi Vizjerei öğretilerini uygulamışlardı. Vizjereilerin daha güçlü büyüler yapabilmek için ü iblisleri kullanmalarını çok yararlı bulmuşlardı. Özellikle Bartuc bu konuda bir ustaydı ama karanlık güçlerle o kadar sıkı ilişkiler içinde olunca yanlış düşünmeye, iblislerin dostu olduğunu sanmaa başlamıştı. Dun ya ve cehennemdeki iblisler de karşılığında Bartuc'un içinde giderek büyüyen kötülüğü beslemişlerdi.

Horazon ve yandaşı olan büyücüler, Bartuc'u alt etmiş, iblisler ordusunu yenmiş ama savaşbeymin cesedini yok edememişlerdi. Pek çok

uğursuz büyü kullanılarak yapılan zırh görevini yapmaya devam etmiş, efendisinin bedenini öldükten sonra bile korumuştur. Düşmanları Bartuc'u sadece boğazını zırhla korumadığı için yenebilmiş, kafasını bu sayede uçurabilmişlerdi.

Yakmayı son çare olarak düşündükleri bir baş ve gövde le birlikte gelip Kara'nın halkından yardım istemişlerdi. Uç süz bucaksız ormanları geçip yaşamı ve olumu dengeleyen bir büyüünün münzevi ustalarını aramaya gelmişlerdi. Bu bu yunun ustalarına ndromenur deniliyordu. İki farklı buyu okunun takipçileri birlikte çalışarak Bartuc'dan kalanları

saklamaya girişmişlerdi. Zamanla Bartuc'un büyülerinin de silinip gideceğini umuyorlardı.

Kara, büyücünün parçalanmış boğazına dokundu, bir hayvandan

bile daha valisi bir şey tarafından öldürülmüştü. Savaşçının aksine buyucu çok çabuk, yine de korkunç bir biçimde ölmüştü. Gözlen açıktı, Kara'nın gözlerinin içine bakıyordu. Başına gelenlerin dehşeti, yüzünden okunuyordu Yüz ifadesi şaşkınlık doluydu, adeta kendisini kimin öldürdüğüne inanamıyordu.

Yine de Vızjereyi durduran bu güç nasıl olmuş da diğer hırsızları durduramamıştı? Şans sayesinde kıl payı kurtulmuş olabilirler miydi? Kara kaşlarını çattı, olu nöbetçiler yok edildikten ve güç sembolleri parçalandıktan sonra hırsızlara sal dıran ne olabilirdi? Keşke arkadaşları da yanında olsaydı ama bu mümkün değildi Onlara başka yerlerde, daha doğrusu her yerde ihtiyaç vardı. Karanlık güçlerin hızla arttığı sadece Kehjistan'da değil, Scosglen'de bile hissedilmişti. Rathma'mın müritleri ar olduklarından beri ilk defa yeryüzüne bu kadar az dağılmış durumdaydılar.

O yüzden burada tek başınaydı, halkının en genç ve en

deneyimsizlerinden biriydi. Doğduğundan beri bağımsız hareket etmek üzere yetiştirilmişti. Ama hiçbir deneyim ve öğretinin onu bundan sonra olacıklara hazırla anlayacağını hissediyordu.

Belki de bir ihtimal, bu Vızjereı ona yüz yüze kaldığı durumla ilgili daha çok bilgi verebilirdi.

Kara, kuşağından hassas görünümlü ama aslında oldukça dayanıklı bir hançer çıkardı. Bıçağı eğriydi. Hem bıçak, hem de sapı en saf

fildişinden oıılarak yapılmıştı ama görünüşü aldatıcıydı. Kara, hançerinin butun bıçaklardan daha sağlam olduğunu biliyordu, bıçağa yapılan büyüler onu sıradan silahlardan çok daha sağlam ve keskin kılıyordu.

Nekromensır ne bir iğrenme, ne de heves belirtisi göstermeden bıçağın ucuyla olu Vızjereinin parçalanmış boğazındaki en kanlı noktalardan birine dokundu Ucu kanla kaplanana kadar bıçağı çevirdi.

Sonra kabzayı aşağıya çevirerek büyüünü mırıldandı.

Bıçağın ucundaki koyu kırmızı renkli lekeler parıldamaya başladı.

Konsantre olarak birkaç kelime daha mırıldandı.

Lekeler değişmeye, büyümeye başladılar Sanki canlıymış, a da canlı olmanın nasıl bir şey olduğunu anımsıyormuşçasına kımıldıyorlardı.

Öğretmenleri tarafından Nightshadv olarak çağrılan Kara,



hançerin ucunu yere çevirdi ve zemine soktu.

Hançer kaya zemini sanki yokmuş gibi geçerek yarısına kadar yere

gömüldü. Hemen gen çekilen Kara, hançerin şişerek büyüyen lekelerle kaplanmasını izledi Lekeler birbirle rıne karıştılar, silahtan biraz daha uzun, belli belirsiz bir insan şekline hüründüler.

Havaya şekiller çizen nekromansır büyüsünün ikinci ve son kısmını

söyledi.

Fildişi hançerin durduğu yerden kırmızı bir ışık yükseldi ve bir insan görüntüsüne dönüştü. Baştan aşağı, giysileri ve eşyaları bile kıpkırmızı olan adam bomboş gözleriyle Kara'ya bakıyordu. Bir Vizjereı buyucusu gibi giyinmişti, giysileri, yerde yatan buyucu cesedmnkiyle aynıydı.

Kara olu büyücüye benzeyen şekle ilgiyle baktı. Bu büyüyü sadece bir kere, çok daha rahat şartlar altında yapmıştı. Karşısında duran varlığa sıradan insanlar bir hayalet, bir hortlak diyebilirdi ama bu tam anlamıyla doğru olmazdı. Kurbanın kendi kanından yapılan bu görüntü bir hayalete benziyordu ama gerçek bir hayalet çağırmak çok daha fazla zaman ve emek isterdi, oysa Kara'nın acelesi vardı. Bu görüntü ona öğrenmek istediklerim söyleyecekti.

"Adını söyle" die emretti.

Görüntünün ağzı kımıldadı ama hiç ses çıkarmadı. Yine de cevap Kara'nın beyinde yankılandı.

Faatzin...

"Burada neler oldu?" Görüntü Kara'nın gözlerine bakmaya devam

etti ama }a nıt vermedi. Kara kendi kendine lanet etti, bu varlık sadece en basit soruları y anıtla abılırdı Bir nefes alarak yeniden sor du, "Yaşayan ölüleri sen mı yok ettin?" Bazılarım...

"Diğerlerini kim yok etti?" Duraksama sonra da kısa bir yanıt: Norrec...

Norrec? Bu ısım hiçbir şey ifade etmiyordu. "Norrec bir Vizjereı mı?

Bir bııucıı mu?" Hayalet görüntü Kara'yi hayretler içinde bırakarak başını hafifçe ıkı yana salladı. Nome... Vızharan Yine aynı ısım. Soyadı, yanı Vizharan, eski dilde Vızjereı hizmetkarı anlamına geliyordu ama bu bilginin Kara'ya bir ya rarı yoktu. Böyle bir şey öğrenemeyecekti. Farklı e çok da ha önemli bir soru sordu. "Bu Norrec sunaktaki zırhı mı aldı"

Hayalet görüntü yeniden başıyla hafifçe onayladı. Kara kaşlarını çattı,

öğretilerinde böyle hareketlerle ilgili hiçbir şey duymamıştı. Belki de Vızjereıler ölümden geri çağrılınca daha farklı davranıyorlardı. Bir sonraki soruyu dikkatle düşündü. Görüntü o kadar kısıtlı yanıtlar veriyordu ki bütün gün başında bekleyip sorular sorsa bile önemli bir bilgi cdincemeyebilirdi.

O aman sade Arkasındaki geçitte bir gürültü oldu.

Genç buyucu hızla arkasını dondu. Çok kısa bir an için geçidin derinliklerinde mavimsi bir ışık gördüğünü sandı ama ışık o kadar çabuk yok oldu ki bir hayal olabilirdi. Bir ateş böceği ya da benzer bir şey de olabilirdi ama...

Dikkatle tünele yaklaşan Kara ihtiyatla karanlığı inceledi. Doğrudan ana odaya gelmekle çok aceleci mi davranmıştı? Şu Norrec dışarılarda bir yerde saklanmış, yeni binlerinin gel meşini bekliyor olabilir miydi? Saçma da olsa Kara bir ses duymuştu. Bundan emindi.

O anda yeni bir ses duydu, bu sefer daha yakından geliyordu.

Bir buyu mırıldanan Kara, ikinci bir yeşil küre yaratarak kayalık geçidin içme gönderdi Küre uçarak ilerlerken siyah saçlı kadın da arkasından birkaç adım ilerleyip geçidi görmeyre çalıştı.

Başka birinden hâlâ bir iz yoktu ama Kara kendini riske .

atamazdı. Bir Vızjereiyı böyle çabucak öldürebilen hırı ken dışı için de büyük bir tehlike demektir. Bu olasılığı görmezden gelemezdi. Derin bir nefes alarak geçitte ilerlemeye baş Bir an sonra durarak dikkatsizliği yüzünden kendi kendine küfretti. Değerli hançerini içeride unutmuştu, o olmadan hiçbir tehlikeyle yüzleşmek istemiyordu. Hançer ona normal ve büyülü koruma sağlıyordu. Onu geride bırakırsa mezarda dolaşanlar

bulup alabilirdi Hızla odaya gen dondu, zihninde, kızıl görüntüyü yok edecek büyüü tekrar ediyordu. Ama odaya adımını attığı anda kızıl görüntünün zafn gitmiş olduğunu gördü.

Kara bir adım daha attı, sonra olduğu yerde kalakaldı. Görüntüyle birlikte değerli hançeri de ortadan kaybolmuştu. Ama gözlerinin faltaşı gibi açılmasına ve dilinin tutulmasına neden olan sadece bu değildi.

Buyucu Fautzın'ın ve ufak tefek arkadaşının cesetleri de yok olmuştu.

DÖRj K am } ilanı, rüzgarla savrulan çöl kumlarının üzerinle yavaşça kayarak ilerledi, bedenini sürekli dalgaandırarak sıcak kumların karnını kavurmasına engel oluyordu. Bu gün fazla avlanamamıştı ama güneş giderek yükseliyordu, istese de istemese de geçici olarak bir korunağa sığınmak zorundaydı. Güneş biraz alçalmca yeniden dışarı çıkacak, bir fare ya da böcek yakalamaya çalışacaktı. Avlanmanın her zaman zor olduğu çölde, beslenmeden uzun süre yaşayamazdı.

Yılan kendisini zorlayarak son kum tepciğini de tırmandı, bir gölgeye ulaşmasına sadece birkaç dakika kaldığını biliyordu. Bu tepciyi de aşınca yuvasına varacaktı. Yılanın altındaki kumlar birdenbire yarıldı. Otuz santim uzunluğundaki çene kemikleri yılanı tam ortasından yakalayarak hızla kapandı. Yılan umutsuzca çırpına rak kurtulmaa Dalıştı. Kumların arasından önce korkunç bir kafa, sonra da iğne gibi bacıklar fırladı.

oo Hâlâ kurtulmaya çalışan yılan tıslayıp zehrini kullanmaya çalışarak saldırdı. Ama dişlen dev

böceğin kalın kabuğunu delemiyordu.

Yaratık bir bacağıyla yılanın arkasını yere bastırdı. Dev avcı çenesini sıkı sıkı kapatarak kocaman kafasını hızla sağa sola çevirdi.

Sürüngenin kanlarla kaplı on gövdesi çırpınarak yere düştü, hala tıslıyordu Kara ve kızıl renkli dev böcek saklandığı yerden çıktı, şimdi sıra avım güvenle yiyebileceği bir yere taşımaktaydı. On bacaklarıyla yılanın arka gövdesini çekiştirmeye başladı.

Birdenbire korkunç yaratığın üzerinde bir gölge belirdi. Yaratık koca kafasını davetsiz misafire çevirip tukurdü.

Tukıruğuudeki zehir, sakallı ve çılgın bakışlı, yaşlı bir adamın yıpranmış ipek giysisine çarpıp dağıldı. Yaşlı adam, kemerli, neredeyse gaga gibi burnunun üzerinden bir an giysisinin üzerinde köpüren sıvıya baktı, sonra boğum boğum ellerinden birim üzerinden geçirdi. Bunu yapınca, asitli zehir ve verdiği zarar bir anda ortadan kayboldu.

Sulu, mavi gözleri valisi böceğin uerine kitlendi.

Böceğin kabuğundan duman sütunları yükselmeye başladı. Boccksı

yaratık tiz bir sesle çığlık attı, ince bacakları tıtryordu Kaçmaya çalıştı ama bedeninin kontrolünü kavbctnıı, gibiydi. Bacakları bıkuldu ve yere yığıldı.

Gövdesi sanki ka bük e etten değil de balmumıındaıı y apılmayıııış gibi sıcak güneşin atında erimeye başladı.

Cıyaklayan böcek erimiş bir yığına dönüştü. Yılanı bir hamlede öldüren tehlikeli çene kemikleri siyah bir sıvı yığı nırıa dönüşerek kumların arasına gömüldü. Ölmekte olan yaratığın tiz çığlıkları en sonunda kesildi.

Bir zamanlar acımasız bir avcı olan yaratık, yıpranmış giysili yaşlı adamın

gözleri onımdede sanki çorak toprakları rahatlatmaya çalıdan birkaç damla yağmur gibi kuruyup giderek ortadan kayboldu.

"Kum solucanı. Çevrede çok fazla var. Her yerde kötülükle dolu,"

diye mırıldandı beyaz saçlı yaşlı adam. kendi kendine. "Burada bile çok fazla kötülük var. Dikkatli olmalıyım, çok dikkatli olmalıyım." Parçalanan yılanın ve onun şanssız avcısının yanından ge cip biraz ötedeki bir başka kum tepesiğine yöneldi. Sakallı münzevi tepesiğe yaklaşırken kumlar şışıp yükselmeye başladı. Doğrudan yer altına açılıyor gibi görünen bir kapı oluşturdular Yaşlı adamın sula, mavi gözleri donup iç sıkıcı çölü bir daha inceledi. Yaşlı adam bir an için urperdi.

"Çok fazla kötülük... Kesinlikle çok dikkatli olmalıyım." Kum tepesinde açılan kapıdan içeri girdi.

Adam kapıdan içeri girer girmez kumlar yeniden akmaya başladı. Geçidi hızla doldurdular, kapıdan iz bile kalmamıştı. Çöl yeniden normal haline donmuştu. Çöl rüzgarları kumları karıştırmaya devam etti. Yılan, kum solucanı ve başka pek çok şanssız çöl yaratığı tozlu kumların arasına gömülerek hemen unutuldu. Dağlar artık Norrec'in çok gerisinde kalmıştı. Bu kadar yolu nasıl geldiğim tam olarak hatırlamıyordu. Bir ara yorgunluktan bayılmıştı ama besbelli zırh ilerlemeye devam etmişti. Yürümek için hiçbir çaba göstermemişti ama yine de bedenindeki her kas ağrıyor, bütün kemikleri kırılmış gibi acıyor du. Rüzgar dudaklarını çatlatmıştı, terden sırılsıklam olmuştu. Zırhı çıkarıp özgür kalmaktan başka bir şey istemiyordu ama bunun bir hal olduğunu farkındaydı. Zırh ne isterse onu yapmak zorundaydı.

Şimdi bir tepenin üzerinde duruyor, günlerdir gördüğü ilk

medeniyet belirtisine bakıyordu. Karşısında kendisi gibi dürüst savaşçılardan çok haydutlara ve gezginlere göre yıkık dökük bir han

duruyordu. Ama hava kararmak üzereydi. Norrec bitkin düşmüştü, zırh en sonunda içindeki adamın insanı istekleriyle ilgilenmeyi kabul etmiş gibi görünüyordu.

istemeye istemeye hana ilerlemeye başladı. Yakınlara bir yere uç tane sıksa at bağlanmıştı, ilerdeki harap ahırdan da başka bir atın hoşnutsuz sesi geliyordu. Norrec kılıcının yanına almış olmayı diledi. Zırh mezardan çıkarken kılıcı almaya gerek görmemişti.

Kapıdan içeri girmek üzereyken savaşçının bacakları birdenbire çözüldü. Norrec sessizce kendim topladı, Bartuc'un lanet olası zırhının kendi başına hareket edebilme yetisini geri verdiği fark etmişti. Büyük ihtimalle durumda bir tuhafılık olmasın diye yapmıştı bunu.

Açlık ve dinlenme ihtiyacı o anda Norrec için daha önemliydi.

Savaşçı kapıyı iterek açtı. Kırlı, şüphe dolu yüzler ona çevrildi. İçerdekiler doğu ırklarının ve hatta ikiz Denizlerin ötesindeki ırkların karışımından oluşuyordu. Norrec dört ta ne melez gördü. Kimseye ırkı yüzünden on yargıyla yaklaşacak bir adam değildi ama bu dörtlü yanlarına oturulacak adamlara benzemiyordu.

Sadun Tryst olsa, "Servis yapan kıza bile arkamı dönmemen gereken

bir yer" diye dalga geçer ama kendisine içki ısmarlayan herkesin yanına otururdu.

Ama o olmuştu "Kapıyı kapa ya da çık git!" diye hırladı en yakınında oturan adam.

Kimseye bulaşmak istemeyen Norrec onun dediğim yaptı. Sanki

atından yem inmiş gibi görünmeye çalışan savaşçı, başını yukarda tutarak

ve sağlam adımlar atarak ilerledi. Her hareketinde canı yanıyordu ama burada hiç kimse durumunu bilmemeliydi. Bu adamlar en ufak bir güçsüzlük belirtisi sezerlerse hemen kullanmaya kalkarlardı.

Hancı  
olduğunu  
tahmin  
ettiği  
adama  
doğru  
ilerledi.

Müşterilerinden daha korkutucu görünen uzun boylu, ırı bir adamdı, eski ve üstü çiziklerle dolu bir tezgahın arkasında duruyordu. Eski pusku bir seyahat şapkasının altından kirli kahverengi saçları fırlıyordu. Yuvarlak, köpeğe benzeyen yuundeki boncuk gibi gözleriyle dik dik bakıyordu.

Norrec içeri girince tuhaf bir koku almıştı, şimdi kokunun kaynağının karşısındaki adam olduğunu anlamıştı.

Zırhın gitmesine izin vereceğini bilse, burada kalmaya çok ihtiyacı olmasına aldırış etmeden çeker giderdi.

Kocaman göbeğini kaşıyan hancı, "Ne var?" diye homurdandı en sonunda. Gömleği çeşitli lekelerde doluydu, kolunun altında bir yırtık bile vardı.

"Yiyecek istiyorum." Her şeyden önce hemen yemek yemesi  
gerekiyordu.

"Paran var mı" Para Umutsuz savaşçı öfkesine hakim olmaya çalıştı. Arkadaşlarının kanlı cesetleriyle birlikte parası da mezarda kalmıştı.

Sol eli birden ileri uzandı, zırh eldiven öyle büyük bir gurultu kopararak tezgahın üzerine indi ki hancı } erinden sıçradı. Masalarda oturan adamlar yerlerinden sıçradı, bazıları silahlarına uzandı.

Zırh eldiven geri çekildi. Tezgahın üzerine eski ama altın bir para bırakmıştı.

Herkesten önce kendine gelen Norret. "Bu paraa bir de oda  
istiyorum," dedi.

Odadaki her gözün hevesle tezgaha koyduğu parayı izlediğini

hissediyordu. Norrec içinden lanetli zırha bir daha şovdu. Parayı yoktan var edebiliyorsa altından

daha a, dikkat çekici bir şeyler yaratabilirdi.

Kılıcını taşıyor olmayı yeniden diledi; en azından sağlam bir bıçağı olsaydı keşke.

"Tencerede biraz yalını var," dedi ayia benzeyen hancı, başıyla arkadaki mutfağı işaret ederek, "ikinci katta da boş bir oda var. Sağdaki ilk oda." "Odada yiyeceğim." "Keyfin bilir." Hancı bir süre ortadan kayboldu, sonra elinde lekeli bir tabakla çıkageldi. Tabağın içindeki her neyse, hancıdan bile kötü kokuyordu. Norrec yine de yemeği

minnettarlıkla kabul etti, o kadar çok acıkmıştı ki yemden sunulsa, parçalanmış keçiye bile yiyecekti.

Tabağı eline alan Norrec hancının anlattığı odaya çıktı. Gıcırdayan merdivenleri tırmanırken aşağıdaki salondan alçak sesli mırıldanmalar geldiğini duydu. Serbest eh kasıldı. Aşağıdaki adamlar verdiği altın parayı unutmayacaklardı.

Oda savaşçının tahmin ettiği gibi iç karartıcı bir yerdi. Karanlık, tozlu bir dolap gibiydi, tek penceresi o kadar kırılıydı ki dışarıyı görmek mümkün değildi. Yatak her an çökmeye hazır görünüyordu, bir zamanlar beyaz olan çarşafklar şimdi gri renkliydiler. Odadaki tek lamba kendi çevresini zor zor aydınlatıyor, odayı aydınlatmakta hiçbir işe yaramıyordu.

Bir masa ya da sandalye olmadığı için Norrec yatağın üzerine oturarak tabağındakileri hevesle kaşıklamaya başladı. Yemeğin tadı hayal ettiğinden daha berbattı ama öldürmeyecek kadar taze görünüyordu.

Midesi dolmaya başlayınca uykusu geldi. Yemeği bitirene kadar uyanık kalmak için çok çaba göstermesi gerekti, tabak boşalır boşalmaz yere bıraktı ve arkasına yaslandı. Zihninin derinliklerinde, aşağıdaki adamlar hakkında kaygılanmaya devam ediyordu ama yorgunluk

yüzünden bunu bile unuttu.

Uykuya daldı ve rüya görmeye başladı.

Rüyasında, kendi hayal gücünün yaratamayacağı korkunçlukta bir cehennem ordusuna haykırarak emirler yağdırıyordu. Pullu, öfkeli kabus yaratıkları kan istiyordu; Norrec onlara istediklerini sağlayacaktı. Bir iblisler ordusuydu bu ama hepsi tamamen Norrec'in kontrolü

altındaydılar. Norrec için şehirleri yok edecek, onun adına insanları öldüreceklerdi. Cehennem bile Kana Susamış Savaşbeyi'nin gücüne saygı duyuyordu...

Aklına bu düşünce gelince, savaşçı en sonunda rüyadan kaçmaya çalıştı. O asla Bartuc olamazdı Kendi istekleri için asla böyle korkunç şeyler yapamazdı! Asla Ama böylesine bir kudretin çekici yanları da vardı.

Neyse ki Norrec'in bu iç savaşı aniden sona erdi. Bir ses duyup uyanmıştı. Hemen gözlerini açarak

dinlemeye koyuldu. Ne duyduğunu bilemiyordu. Önemsiz, alçak bir gurultu duymuştu ama derin uykudayken bile uyamvermişti.

Kapalı kapının arkasından belli belirsiz bir ses geliyordu. Birisi yavaşça ve görünüşe göre dikkatle merdivenleri tırmanıyordu Bu katta başka odalar da vardı ama aşağıda oturan adamlardan hiçbiri kimseyi rahatsız etmemek için merdivenleri parmak uçlarında tırmanacak kimseler değildi. Merdivenler aldırış etmeden gürültüyle tırmanırsa Norrec'in dikkatini çek meyecekti. Ama böyle dikkatli davranılması, başka niyetlen olduğunu gösteriyordu, her ne planlanıyorsa Norrec'ın hoşuna gitmeyecek bir şeyler olmalıydı.

Eğer yorgun bir yolcunun bir atını varsa, daha fazlası da olmalıydı.

Norrec'ın eh kılıcının durması gereken yere kaydı. Orada umut yoktu. Demek ki sadece zırha güvenmek zorunda ka lacaktı ama ona güvenmek istemiyordu. Belki de zırh bu hır sızlardan birim amaçlarına daha uygun bulacak, savaşçının öldürülmesine seyirci kalacaktı.

Gıcırtı durdu.

Norrec elinden geldiğince sessiz bir biçimde doğruldu.

İki adam köhne kapıyı kırarak içeri daldılar. Elllerinde bı çaklarla, doğruca Norrec'ın üzerine saldırdılar. Arkalarından uçuncu bir haydut girdi, elinde kısa, eğimli bir kılıç vardı Saldırganların her biri Norrec kadar uzun ve ırı adamlardı, onu kırıp çıkararak kaçamayacağı kadar küçük pencereleli bir odada kıştırınışlardı.

Norrec yumruğunu havaya aldırdı, onlara bu yaptıklarını ödetmeye

hazırlandı.

Havaya kaldırdığı elinde birdenbire uzun, koyu renkli bir kılıç belirdi, kılıcın kenarlarında sivri dişler vardı. Kılıç tutan eh aşağı indi, o kadar hızlı hareket etmişti ki ilk saldırgan ve Norrec nefes alacak zamanı zor bulmuşlardı Kılıç saldırganı biçti, etini ve kaslarını kolayca parçaladı Hırsızın göğsünde, sanki buyu yapılmış gibi bir yarık oluştu Kanlar o kadar hızlı akıyordu ki adam olduğunu anlamaya fırsat bulamadı.

İlk saldırgan yere yığılınca arkadaşları olayların gidişatının aniden, ümitsiz bir biçimde değiştiğini fark ettiler. Bıçaklı hırsız geri çekilmeye çalıştı ama kılıçlı arkadaşı çarpışmak için öne çıktı. Norrec haydudu bu aptallığı yapmaması için uyarmak istedi ama çoktan dövüşmeye

başlamışlardı bile.

Bir, ıkı vuruş. Zırh, karşısındakinin sadece ıkı vuruş yapmasına izin verdi. Saldırgan kılıcını üçüncü bir darbe için havaya kaldırınca, Norrec'ın zırhlı eli aniden kıvrılarak hamle yaptı. Kara kılıç çılınca zikzaklar yaparak döndü.

Boğazından beline kadar açılan yaradan kanlar fişkıran ikinci saldırgan, sendeledi. Başına geleceklere umutsuzca engel olmaya çalışarak elim kaldırdı, kılıcını düşürdü.

Norrec'm eh sanki dövüşü bitirmek için sabırsızlamıyormuşçasına havaya kalktı.

Düşmanın başı yere çarptı, bir kenara yuvarlandı ve dur dı; bedeni henüz yere devrilmemişti bile.

"Tanrılar!" diyerek nefesini tuttu savaşçı. O dövüşmek için eğitilmişti, katletmek içm değil.

Norrec karşısında hiç şansı olmadığını anlayan üçüncü hırsız kapıya koşmaya başladı. Norrec daha fazla kan dökmek, onun gitmesine izin vermek istiyordu ama ırh ıkı cesedin üzerinden atlayarak adamı takip etmeye koyuldu.

Son saldırgan merdivenlerin dibinde dikilip arkadaşlarının neden başarısız olduğunu öğrenmeye çalışan hancının yanından geçmeye çabaladı, ikisi de merdivenlerin başında duran kızıl zırhlı adama baktılar, kara kılıcı parlıyordu. Hancı belinden şaşılacak kadar uzun bir kılıç çekti, silah o kadar büyüktü ki Norrec bir an için zırhın kendi gücüne çok fazla güvendiğim düşündü. Diğer adam hâlâ kaçmaya çalışıyordu ama

birdenbire hancının arkasında behren beşinci bir adam onu tutup kavganın merkezine itti.

Onunla merdivenlerde kapışmayı düşünmüşlerse, yanılmışlardı.

Norrec üçlüye doğru sıçradığını fark etti, herhalde kendi yüzü de en az onlarınki kadar şaşkın olmalıydı, îkısı tam vaktinde geri çekilmeyi başardılar ama yukarıdaki kavgadan tek kurtulan haydut korkudan olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Uğursuz kılıç onun işini hemen bitirdi, göğsünden girip sırtından çıktı, sonra hemen gen çekildi.

"Sağ taraftan!" diye hırladı hancı. "Sağ taraftan!" Kılıçlı adam onun dediğini yaptı. Norrec hancının planını hemen anlamıştı, iki farklı yönden saldırarak, savaşçının dikkatim dağıtacaklardı ikisinden biri kesinlikle kendisini yaralayacaktı. Özellikle hancıdan çekmiyordu, onun kılıcı siyah kılıcın iki katı uzunluktaydı.

"Şimdi!" İki adam aynı anda saldırdılar, zırhın açıkta bıraktığı yerlere, biri Norrec'm boğazına, diğeri bacaklarına hamle yapmıştı. Bu ıkısmın tıpkı Norrec'in de Sadun ve Fautzin'le birlikte savaştığı gibi daha önce birlikte savaştıklarına hiç şüphe yoktu. Eğer zırh olmasa, savaşçı oracıkta ölüp gideceğini biliyordu. Ama Bartuc'un zırhı hiçbir insanın karşı koyamayacağı bir hız ve kesinlikle savaşıyordu. Şişman saldırganın dev kılıcına karşılık vermekle kalmayıp diğerk saldırganın darbesini de savuşturdu. Daha da inanılmazı, kılıç vahşi bir hamleyle ikinci adamın gırtlığına da saplandı Arkadaşı yere yuvarlanınca, hancının çelik iradesi de eriyip gitti. Kılıcını önünde tutmaya devam ederek kapıya geriledi. Zırh Norrec'ı onun peşinden ilerlemeye zorladı ama hancının üzerine atılmadı Kapıyı hızla açan hancı dönüp karanlığa koşmaya başladı. Norrec Bartuc'un zırhının onun peşinden gitmesini bekliyordu ama zırh geri donup cesetlerden birinin yanına gitti. Norrec cesedin yanında diz çökerken, siyah kılıç kayboluverdi, ıkı eh de serbest kalmıştı Dehşet içinde, zırhlı eldivenin



parmaklarından birinin ölümcül yaranın içine girdiğini gördü Parmağını yaradan çıkardığında ustü kanla kaplanmıştı.

Kanlı parmak tahta döşemelerin üzerine bir sembol çizdi.

"Heyat tokarıs!" diye haykırdı ansızın. "Heyat grendel!" Zırh gen çekildi, yerdeki sembolden yoğun, yeşilimsi bir duman yükseldi. Dumanın içinde kollar, bacaklar, bir kuyruk ve kanatlar belirdi. Karşısında sürungenimsi bir yaratık vardı, çok sayıdaki gözleri küçümsemeyle çevresine bakıyordu. Karşısında duranı görünce, yaratığın gözlerindeki küçümseme yok oldu.

"Savaşbeyiii..." diye tısladı. Pörtlek gözleriyle Norrec'i da ha yakından inceledi. "Savaşbeyiii?" "Heskar grende!! Heskar!" iblis başıyla

onayladı. Bir kelime daha etmeden açık duran kapıya yöneldi. Dışarıdan, kaçarak uzaklaşan atların gurultusu geldi.

"Heskar!" diye emretti ağzı, yeniden.

Korkunç sürüngen hızla dışarı çıktı. Dışarı adımım atar atmaz, kanatlarını açtı ve yükselerek gecenin karanlığında kayboldu.

Norrec'in yaratığın amacını tahmin etmesine gerek yoktu.

Bartuc'un emri üzerine avlanmaya gitmişti.

"Yapma," diye fısıldadı. Artık zırhın içindeki varlığın kendisini duyabildiğine emindi. "Bırak gitsin!" Zırh ilk cesede dondu.

Yalvarışlarına aldırış etmiyormuş gibi görünen zırh, Norrec'i

yemden cesedin başında diz çökmeye zorladı. Daha önce tek parmağını yaraya sokan el, şimdi tamamen yaranın içine girmiş, kanla boyanmıştı.

Dışarıdan korkunç bir insan çığlığı geldi, derken bir anda kesildi.

Norrec'in diğer elinde, başka bir silah belirdi. Bu kez çift uçlu, kızıl bir hançer vardı elinde.

Kanat çırpış seslerini duyunca iblisin gen donduğunu anladı ama boyunu çevirip bakamıyordu. Yaratığın gürültülü nefes alıp verişini, salonun ortasına yerleşirken kanatlarının kapanma sesini bile duydu.

"Nestu eraki..." Hançer cesedin boğazına ilerledi. "Nestu

verakuu..." Savaşçı gözlerini kapayıp dua etmeye başladı. Arkadaşlarının ölümünden hatırladığı kadarıyla, şimdi neler olacağını biliyordu Norrec olacaklarla yüzleşmek istemiyordu, yapabilse oradan kaçıp gidecekti.

"Nestu han ..." Ama tek yapabildiği aklını ve ruhunu korumaya çalışmaktı.

"Nestu hanlın..." Hançer hay dutun boğazına saplandı.

General Augustus Malevolyn uyanıp yastıklar denizinde doğruldu, Galeona hâlâ yastıkların üzerinde yatıyor, büyücülerin gördüğü türden rüyalar görüyordu. Hiç ses çıkarmadan üzerine giysilerim geçirdi ve çadırdan dışarı çıktı.

iki nöbetçi hemen hazırola geçti, gözleri tam karşıya bakıyordu.

Malevolyn onlara başıyla selam verip yoluna devam etti.

Batıya doğru, çadırlardan bir şehir uzanıyordu, generalin sadık askerleri bu çadırlarda kalıyordu. Topraksız bir soylu olmasına rağmen Batı Krallıklarında eşi benzeri olmayan bir ordu toplamayı başarmıştı Ücretini veren her hükümdar için savaşmış, gelecekte yapmak istedikleri için gerekli parayı toplamıştı. Artık başkaları içm savaşmamaya and içmişti, bir gün kendisi, Augustus Malevolyn de şu değersiz topraklardan çok daha fazlasına sahip olacaktı.

Gözlerini güneye, gemi, Aranoch çöllerine çevirdi Bir suredir, o yöne çekildiğim hissediyordu. Zengin, bereketli şehir Lut Gholein'den çok daha büyük bir ödülün kendisim beklediğim hissediyordu. Lut Gholein çöle çok yakın olmasına rağmen İkiz Denizlerin hemen yanındaydı. Bu yüzden ve ayrıca bereketli bir sahil şeridi üzerine kurulmuş olduğu için krallık çok zenginleşmişti. Pek çok fatih, şehrin hazinelerim ele geçirmeye çalışmış ama hepsi başarısız olmuştu. I ut Gholein çok iyi savunuluyor, hem de sanki büyülü bir biçimde korunuyordu. Malevolyn'e göre şehir zaten büyüyle korunuyordu. Bu toprakları koruyan bir şeyler vardı.

Bu büyülü güç kumandanı umutlandırıyor. Bu büyülü gücün, Malevolyn'ın ele geçirmek istediği Bartuc'un mirasıyla bir ilişkisi vardı.

Malevolyn bu hayaliyle ilgili rüyalar görüyor, düşünceleri hep bu konu üzerinde odaklanıyordu.

"Çok yakında," diye fısıldadı, "Çok yakında..." Peki ya mirası ele geçirme ne yapacaksın.? diye bir soru belirdi zihninde aniden. Bartuc'tan daha başarılı olabilecek miun? Zaferleri gibi hatalarım da tekrarlayacak mısın "Hayır..." Bunu yapmayacaktı. Bartuc'un bütün gücüne, iblis ordusuna rağmen, generalin görmezden gelemediği bir hatası vardı. O bir asker değildi. Efsanevi savaşbeyi her şey den önce bir büyücüydü.

Büyücüler, özellikle de Galeonalar 1e yarıyorlardı ama çok güvenilmez ve sanatlarıyla çok meşgulüdüler. Gerçek bir kumandan dikkatini savaş

alanında tut malidi, lojistiği ve anı değişimleri takip etmeliydi. Augustus Malevolyn'ın buyuculuk yeteneğim gehştirememesinin ne denlermden biri de buydu, onun gerçek tutkusu askerlik ka riyeriydi.

Ama zırhı ele geçirince, Bartuc'un büyüü senin olunca ondan daha

faz lasını başarabilir, bir asker e buyucunun gerçek birleşimi olabilirsin'

Bar tu'Jan daha başarılı olabilir, onu gölgede bırakabilirsin...

"Evet... Evet..." General, adının gelecekte herkesin kalbinde ve zihninde yer edeceğim hayal etti. General Augustus Malevolyn, dünyanın imparatoru! İblisler bile önünde eğilecek, sana efendimiz diyecek.

iblisler. Evet, zırh kendisinin olunca, iblisleri de çağırabilecekti.

Miğferi ilk giydiğinden beri gördüğü rüyaların hepsi buna işaret ediyordu.

Miğferi zırhla birleştirdince, büyüler ona güç verecekti.

Zırh... alını kırıştı. Zırha ihtiyacı vardı! Oysa salağın birindeydi zırh.

Malevolyn onu bulacak, o işe yaramaz salağı bulacak ve zırhı parça parça üzerinden soyacaktı. Sonra, o geri zekalıya yeni Kana Susamış

Savaşbeyinin ellerinde ölen ilk insan olma onurunu verecekti.

Evet, general o aptalın ölümünü hatırlanmaya değer bir ölüm

haline getirecekti.

Augustus Malevolyn yürümeye devanı etti. Kazanacağı şöhreti,

yakında eline geçecek olan karanlık güçle neler yapacağını hayal ediyordu. Ama yürürken ve hayal kurarken, çevresindeki kampı dikkatle inceliyordu, iyi bir lider, düzensizliğin kampına yayılmasına her zaman engel olmalıdır Böyle küçük şeylere dikkat edilmediği içim imparatorluklar yıkılmıştı.

Malevolyn sadık askerlerinin işlerini nasıl yaptıklarını dikkatle inceliyordu ama meşalelerin titreyen alevinin oluşturmadığı bir gölgeyi gözden kaçırdı. Aynı gölgenin birkaç dakika önce arkasında durup kendi düşünceleri ve soruları sandığı sözleri fısıldadığını da fark etmemişti.

Kendi hayalleri sandığı şeyleri, bu gölge fısıldamıştı ona iblis Xazax'ın gölgesi Galeona'nın çadırına yöneldi, bu gece iyi iş becermişti. Bu insan ilginç olasılıklar barındırıyordu, bunları daha sonra ayrıntısıyla inceleyecekti. Bartuc'un zırhının gerçek bir iblisi kabul etmeyeceğim uzun zaman önce fark etmişti. Savaş beyi Cehennemde kullanılan yöntemlere inanıyordu ama kendisinden başka kimseye güvenmiyordu. Hayır,

Bartuc'un ruhunun bir bölümü bile zırhın içindeyse, taşıyıcının bir insan olmasını tercih ederdi. Bedenleri daha dayanıksız ve zayıftı ama daha kolay etki altına alınıyorlardı.

General savaşbeycilik oynamak istiyordu. Xazax'ın işine gelirdi bu.

Cadı da işine yarıyordu ama Bartuc'un mirasını devralabilecek birini bulursa, efendisi Belial kuşkusuz onu odullendirecekti. Efendisinin cehennemde Azmodan'a karşı giriştiği savaş iyi gitmiyordu. Daha da kötüsü, En Büyük Kotu Diablo'nun ölümcül hapisanesinden kaçtığı haberleri de kulağına ulaşmıştı. Eğer bu doğruysa, ilk isi kardeşleri Baal ve Mefisto'yu kurtarmak olacaktı. Sonra birlikte, Azmodan ve Belial'ın ele geçirdiği tahtlarını geri almaya çalışacaklardı. O üçü, isyankar subaylarının emrinde çalışan iblislere de pek iyi davranmayacaklardı muhakkak. Eğer Belial başarısız olursa, Xazax'ın da sonu gelecekti.

"Nereledeydin?" Gölge buyucunun çadırının girişinde durdu

"Bunun çok görevi var, her zaman yanında kalıp sohbet edemez, insan Galeona..." Takırdadı. Çıkardığı ses kurbanını çene kemikleri arasında parçalayan bir kum solucanının sesine benziyordu. "Ayrıca, uyuyordun..."

"Çok derin uyumuyordum, büyü yaptığını hemen fark ettim. Burada buyu yapmayacağına söz vermiştin! Augustus büyüden bira anlıyor, fark edip ne anlama geldiğini merak edebilir" "Bu sana söz veriyor, öyle bir tehlike yok." "Sana tekrar soruyorum iblis! Nereledeydin?" "Miğferi biraz inceliyordum," diye yalan söyledi Xazax. Çadırın başka bir bölümüne ilerledi. "Ne giydiğinden haberi olmayan aptalı arıyordum..." Kadının öfkesi hemen meraka dönüştü. "Nerede olduğunu bulabildin mi? Eğer Malevolyn'e daha fazlasını anlatabilirim..." İblis kıkırdadı. Çıkardığı ses bir kavanoza kapatılmış öfkeli eşekarılarının sesine benziyordu. "Zırhın hiçbir zaman onun olmayacağına karar vermişken neden ona daha fazlasını anlatacaksın" "Çünkü miğfer hâlâ onda, seni salak, zırhı bulana kadar Augustus'a ihtiyacımı? var, sadece onun miğferle bağı var."

"Doğru," dedi iblis, düşünceli bir sesle. "Miğferle bağlantısı çok sağlam..."

buna göre, kan bağı var sanki..." Cadının çenesi havaya kalktı, saçlarını arkasına savurdu. Xazax bu hareketlerinin öfkelenildiği anlamına geldiğini uzun zaman önce öğrenmişti. "Bu da ne demek oluyor?" Gölge hiç tereddüt etmedi "Bu sadece şaka yapmak istedi, buyucu. Sadece bir şaka.

Bartuc'tan söz ediyorduk değil mi?" "Şaka yapmayı seven bir iblis."

Galeona eğlenmişe benzemiyordu. "Pekala, ben şaka yapmayı sana bırakıyorum, sen de Augustus'u bana bırak." "Bu, senin generalin yatağındaki yerini almayı asla düşünmez..." Büyücü gölgeye buz gibi bir bakış attı ve çadırı terk etti Xazax kadının Malevolyn'ı bulup onun üzerindeki etkisini güçlendirmeye çalışacağını biliyordu, iblis onun general üzerindeki etkisine saygı duyuyordu ama Galeona ve kendi arasında bir savaş olsa, cadının kesinlikle kaybedeceğini de biliyordu. Ne de olsa korkunç meleklerden bin değildi o. Öyle olsa, Xazax daha çok telaşlamrdı. Melekler işbirliği yapar gibi görünür, gizlice işler çevirir, düşmanlarıyla yüzleşmek yerine arkadan saldırırlardı.

iblisin gölgesi geri çekilerek en karanlık köşeye sindi. Simdiye kadar bu işe hiçbir melek karışmamıştı ama Xazax dikkatli olmaya kararlıydı.

Eğer bir melek ortaya çıkarsa, onu pençelerinin arasına alacak, eklemlerini tek tek koparıp çığlıklarının tatlı şarkısını dinleyecekti.



yürüyerek geçeceğinden korktu. Ama Bartuc'un zırhı ona çok iyi bakmasa da canlı kalmasını sağlamıştı Gizemli amaçlarına erişmesi için Norrec'in yaşaması gerekiyordu herhalde Peki ya sonra ne olacaktı? Rüzgar hızlandı, lanetli zırhın azmine rağmen, az daha Norrec'ı deviriyordu. Yağmur yağmamıştı ama hava kapanıyor, nem ve sis topluyordu. Norrec uzağı göremiyordu, zırhın kendisini yanlışlıkla bir uçurumdan aşağı düşüreceğinden korkuyordu.

Öğle olmuştu. Gece yarısı olsa da fark etmezdi, çünkü güneş ışıkları kalın bulut tabakalarını delip geçemiyordu. Norrec bir anlam veremediği emirler yağdırarak küçük iblisleri yeniden çağırmıştı. Gittikçe artan sise rağmen birkaç dakika içinde avlarını getirdiler, bu kez bir geyik yakalamışlardı. Norrec karnım doyurdu, sonra da küçük, boynuzlu

iblislerin hayvanın cesedinden geriye kalanları cehennemi mekanlarına geri götürmelerine memnuniyetle izin verdi.

Durmadan ilerliyordu, deniz kokusu da giderek artıyordu. Onunu neredeyse hiç göremiyordu ama denizden ve zırhın gitmek istediği yerden çok uzakta olamayacağını biliyordu.

Sanki düşüncesini okur gibi, sislerin arasında bir bina belirdi. Sonra bir tane daha. Aynı zamanda uzaktan sesler duymaya başladı, çalışan adamların sesleriydi bunlar.

Ellerini kontrol edebilen yorgun yolcu pelerine sıkı sıkı sarıldı.

Burada yaşa anlar üzerindeki zırhı ne kadar az görürlerse, o kadar iyiydi.

Kasabada ilerlerken, uzakta belirsiz ama geniş bir şekil gördü. Bir gemi. Acaba limana yem mi demir atmıştı, yoksa yola çıkmaya mı hazırlanıyordu? Eğer yola çıkmaya hazırlanıyorsa, büyük ihtimalle zırh o gemiye binmek isteyecekti. Yoksa Norrec'ı niye buraya getirsindi ki?

Denizci giysileri giymiş bir adam Norrec'e doğru ilerliyor, kolunun altında bir paket taşıyordu Gözlen ve yüz hatları Fautzin'ı andırıyordu ama yüzü çok daha canlıydı.

"Selam yolcu! Yolculuk etmek için pek de iyi bir gün sayılmaz, değil mi?" "Öyle." Norrec bir kelime daha etmeden adamın yanından geçip gidecekti, zırhın bu adamı da öldüreceğinden korkuyordu. Ama ayakları birdenbire durdu.

O durunca karşısındaki adam da durdu. Hâlâ sırttan denizci Norrec'i

sorguya çekti, "Nereden geliyorsun? Bir batılıya benziyorsun ama uzamış

sakallarının altındaki yüzünü seçmek oldukça zor!" "Batı, evet," dedi

savaşçı. "Ben... kutsal bir yeri ziyaret etmiştim." "Dağlarda mı? Orada keçilerden başka bir şey yok!" Norrec bacaklarını kımıldatmaya çalıştı ama başaramadı. Zırh ondan bir şey yapmasını istiyordu ama ne olduğunu anlatamıyordu. Hızla ve öfkeyle düşünmeye koyuldu. Zırh onu bir liman kentine getirmişti. Norrec onun bir yere gitmek istediğini biliyordu, büyük ihtimalle uzaktaki gemiye

binmek...

Gemi...

Karanlık sekle işaret ederek sordu, "Bu gemi. Ne zaman yola çıkıyor" Denizci başını çevirerek gemiye bir göz attı. "Napofyı mı? Daha yem geldi, iki, belki beş gün daha limanda kalır. Eıı kısa surede yola çıkacak olan gemi Atmaca Alevi, şu tarafta " Gu neye işaret etti ve eğilerek Norrec'e göre kendisine çok ak aşmıştikonuşmaya devam etti,

"Sem uyarman gerek. Atma ca Aleu i 1 bir gemi değildir. Her an denizin dibini boyla abıhr, ona göre. En iyisi Napolysı ya da benim güzel kızım Odys şey yi beklemek. Ama onların yola çıkması bir hafta sürer. Biraz daha bakım yapılması ve yeni mallar yüklenmesi gerek." Bacakları hâlâ kımıldamıyordu. Zırh başka ne öğrenmek istiyor olabilirdi? Gemilerin nereye gittiğini mi? "Bu gemilerin her hırının ne yöne gittiğini söyleyebilir misin?" "Benim gemim Lut Gholem'e gidiyor ama sana soyledi? ğım gibi yola çıkmamıza daha bir hafta var Napolys, Kingsport'a gidiyor, uzun bir yolculuk yapacak ama senin Batı Krallıklarına da uğrayacak. Seni eve daha çabuk ulaştırır bence. Senin istediğin gemi o olmalı, değil mi?" Norrec hâlâ kımıldamıyordu. "Peki ya Atmaca Alevi?" "Yarın sabah yola çıkıyor sanırım ama sem yemden uyarsam iyi olacak O gemi bir gün Lut Gholem'den dönemeyecek, tabii ki önce oraya varmayı başarır!"

Askerin bacakları hızla hareket etmeye başladı. Zırh en sonunda bilmek

istediklerinin hepsini öğrenmişti. Norrec denizciye başıyla selam verdi,

"Teşekkürler." "Uyarıma kulak ver!" diye seslendi denizci. "En iyisi beklemek!" Bartuc'un zırhı Norrec'i küçük kasabadan geçirip limanın güneyine götürdü. Denizciler ve kasabanın yerlileri, geçerken Norrec'e bakıyorlardı, batılı görüntüsü onlara değişik geliyordu ama hiçbir bir şey söylemediler. Liman küçük ama işlek bir yerdi. Norrec limanın güneş ışığı altında daha etkileyici görüneceğini tahmin etti ama büyük ihtimalle bunu görme olasılığı yoktu.

Limanın en güneyine ilerleyince Norrec'in içini bir huzursuzluk kapladı Kasabada gördüğü yerlerin tam tersine burası daha yıkık döküktü ve gördüğü birkaç adam ona kendisini soymaya kalkan zavallı aptalları hatırlatmıştı. Daha da kotusu, limanın bu tarafındaki tek gemi lanetli zırhın yapmak istediği yolculuğa hiç uygun görünmüyordu.

Eğer karanlık bir ruh uzun suredir denizin derinliklerinde yatan bir gemiyi su yüzüne çıkarıp yaşayanların dünyasına ait bir şeymiş gibi göstermek istese, ancak Atmaca Akı kadar şey tanı olabilirdi onun gemisi.

Uç direği kefeni andıran yelkenlere sarılı, uzun, iskelet gözcülere benziyordu. Geminin önündeki heykel eskiden yuvarlak hatlı bir denizkızı olmalıydı ama su ve rüzgardan yıpranmıştı. Artık çığlık atan bir deniz bansheesinesme benziyordu. Geminin teknesine gelince, uzun sure önce zifte bulanmış gibi kapkara olmuştu. Yanlarında çizikler ve yarıklar vardı.

Norrec geminin renkli bir geçmişi olduğunu düşündü ve savaşta ya da korsan gemisi olarak kullanılıp

kullanılmadığını merak etti.

Mürettebatı görmedi, geminin burnunda eski bir palto giymiş sıksa

bir adam duruyordu. Norrec böyle korkunç bir gemide yolculuk etmek istediğine emin değildi ama zırhın istediklerini yapmak zorundaydı. Zırh

hiç duraksamadan isteksiz Norrec'ı iskele tahtasından geçirip bitkin adama götürdü.

"Ne istiyorsun?" Iskeletimsi, kağıt gibi cildi olan, den ve kemikten ibaret yaşlı bir adama dönüştü. Bir gözü kordu, Norrec'ın sol yanına bakıyordu. Diğer gözü kanlıydı, şüpheyle parlayarak Norrec'ı inceliyordu.

"Lut Gholein'e gitmek istiyorum," diye yanıtladı Norrec, bu ışı olabildiğince çabuk bitirmek istiyordu. Eğer istediklerini yaparsa, belki de Bartuc'un zırhı onu bir süre rahat bırakırdı "Limanda başka gemi var!"

diye öfkeyle yanıt verdi kaptan, tuhaf bir aksanı vardı. Geniş kenarlı bir şapkanın altındaki fildişi beyazı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Bir zamanlar Batı Krallıklarından bir subaya ait olan soluk yeşil palto belki bu adamın eline geçmeden önce uzun süre başkaları tarafından giyilmişti "Yolculara hizmet edecek vakit yok!" banshee Bansheeler olumun habercisidir, özellikle de eski bir ailenin bir Besinin Bir kaç tanesini feryat etmek için bir araya gelirse, bu kutsal ya da büyük bir adamın öleceğinin habercisidir Bansheelerin uzun saçları, yeşil elbiseler üzerinde gri cüppeleri ve sürekli ağlamaktan kıp kırmızı gözlen vardır Norrec adamın pis kokulu soluğuna aldırış etmeden ona eğildi, "iyi para veririm." Kaptanın halı tavrı hemen değişti. "Ya?" ?Zırhın handa yaptıklarını tekrarlayacağına güvenen Norrec söze devam etti, "Tek ihtiyacım bir kamara ve yemek. Eğer yol boyunca tek başıma kalacaksam, bu daha da iyi. Beni Lut Gholein'e götür yeter."

Kadavraya benzeyen kaptan onu dikkatle inceledi. "Zırh?" Çenesini ovaladı "Subay?" "Evet." Norrec'ın kaçmakta olan döneke bir subay olduğunu sanmasında bir sorun yoktu. Bu büyük ihtimalle fiyatı yükseltecekti ama kaptan ona daha çok güvenecekti. Norrec'ın buradan gitmesi gerekiyordu.

Yaşlı adam kemikli çenesini yeniden ovaladı. Norrec onun ince bileğinin paltonun altından görünen kısmının dövmelele kaplı olduğunu gördü. Geminin bir zamanlar korsan gemisi olduğu konusunda yanılmamıştı herhalde.

"On iki draclin! Sadece yatak, mürettebattan uzak dur, çok az konuş! Demir atınca gemiyi hemen terket!" Norrec fiyat hariç her şeyi kabul etti. Acaba draclin kendi ülkesinin parasına göre ne kadar ediyordu? Merak etmesine gerek olmadığını anladı. Sol eli uzandı, zırh eldivenin avucunda altınlar belirdi. Kaptan aç gözlü bir tavırla altınları süzdü, hepsini tek tek Norrec'ın avucundan aldı. Gerçek olduğundan emin olmak için birini ısırıldı, sonra hepsini belindeki eski pusku keseye doldurdu.

"Gel!" Topallayarak Norrec'ın yanından geçti. Sol bacağında dört yandan çizmelerine kadar inen destekler vardı. Geniş bağları gören ve savaş alanında doktorluk deneyimi olan Norrec kaptanın o



destekler olmadan ayağa bile kalkamayacağını anladı. Kaptan bacağına yeniden baktırmalıydı, hem bağlar hem de destekler uzun süre önce takılıp sonra unutulmuş gibi görünüyordular.

Norrec kamarasını görünce verdiği on iki draclmm ederi ne kadar olursa olsun bu kamara için çok fazla olması gerektiğini düşündü. Handa kaldığı oda bile bu kamaradan daha rahat görünüyordu. Kamara bir dolaptan ancak biraz daha büyüktü, odadaki tek konfor, duvara çivilenmiş

çürük bir ranzaydı. Yatak örtüleri lekeliydi, o kadar kirli ve kaba bir kumaştan yapılmışlardı ki sanki yelkenlerden kesilip kotarılmış gibiydiler.

Odayı çürük balık kokusu kaplamıştı, yerdeki izlerden odada kavga edilmiş

olduğu anlaşılıyordu. Odanın üst köşelerinde, Norrec'in kafasından daha

büyük örümcek ağları aralık kapıdan içeri giren rüzgar yüzünden sallanıyordu. Duvar kenarları bir tur yosunla kaplanmıştı Başka şansı olmadığını bilen Norrec iğrendiğini belli etmedi. "Teşekkürler, kaptan."

"Casco," diye homurdandı iskelete benzeyen adam. "içeri! Çan çalınca yemek! Anladın?" "Evet." Başıyla kısa bir selam veren Kaptan Casco onu tek başına bıraktı Adamın öğüdünü dinleyen Norrec kapıyı arkasından kapattı ve sarsak yatağın üzerine oturdu. Üzülerek kamaranın içerideki kokuyu hafifletecek bir lombozu bile olmadığını gördü.

Ellerini gerdi ve gevşetti, sonra bacaklarını kullanmayı denedi, iş

birliği yaptığı için istediği gibi hareket edebiliyordu ama bunun ne kadar süreceğini

bilmiyordu.

Zırhın

Atmaca

Alewhde

fazla

sorun

çıkarmayacağımı düşünüyorum olmalı, dedi kendi kendine. Gemiden aşağı atlayıp denizin dibine gömülmekten başka ne yapabiliirdi ki? Durumu çok ümitsiz olmasına rağmen hayatını sona erdirmeyi henüz düşünmüyordu,

özellikle böyle korkunç bir yöntemle. Ayrıca Norrec bunu yapmaya olanak bulacağına bile şüpheliydi, zırh onun canlı kalmasını istiyordu.

Başka türlü nasıl zaman geçireceğini bilemediği için uyumaya

çalıştı. Kokuya rağmen, belki de koku yüzünden uykuya dalmayı başardı.

Ne yazık ki rüyaları yine çok sıkıntılıydı, kendi rüyalarına hiç benzemedikleri içim daha da can sıkıcıydılar.

Yine Bartuc olmuştu, yaptığı korkunç Beylerden zek duyuyordu

Onun liderliğini kabul etmekte geciken küçük bir yerleşim hırımı öfkesini tatmıştı. Kalabanın yaşlıları ve hır çok seçilmiş zavallı toplandı, davuldu, sonra da geriye kalanların iyiliği için derileri yüzüldü. Onları gözetlerken bulunan bir Vızem, savaşbeymin odasını aydınlatan bir meşale olarak kullanıldı. Şeytanı hizmetkarları bile titremişlerdi. Bir çan sesi geldi...

Ve Norrec rahatlayarak uyandı. Gözlerim kırptı, en sonunda yemek çanı çalana kadar uyuduğunu anladı. Yemeğin hoşuna gitmeyeceğim tahmin ediyordu ama o kadar çok acıkmıştı ki yemek zorundaydı. Ayrıca, zırhın onu beslemek için küçük iblisleri çağırmasını da göze alamazdı. Neyi yenebilir bulacakları belli olmazdı Savaşçı pelerinin çevresine sararak dışarı çıktı. Yorgun, sinirli görünümlü adamlar geminin içine doğru ilerliyorlardı. Onların da yemeğe gittiklerini tahmin eden Norrec peşlerinden giderek yıkık dökük bir salona girdi Sessizlik içinde sıraya giren eski askere sert bir ekmek parçası ve ne olduğu belirsiz bir et yemeği verildi. Norrec neredeyse hancının verdiği yiyecekleri arayacaktı.

Sert görünümlü tayfaya bir göz atan Norrec odasına çekilmeye karar

verdi. Yemeğini güverteye taşıdı, kabinine dönmeden önce bir an parmaklıkların yanında durup temiz deniz havasını ciğerlerine çekti.

Sisli güvertede birinin durduğunu gördü.

Yemek tabağı elinden düştü, yemek güverteye yayıldı, Norrec

bunun farkına bile varmadı.

Fautzın. Adam cüppesini çevresine sarmıştı ama Norrec

gördüğünün o olduğuna emindi.

Eski savaş arkadaşı olu gözleriyle dik dik ona bakıyordu. Norrec bulunduğu yerden bile, Vızjereimin boğazındaki kocaman deliği

görebiliyordu.

"Salak!" diye kükredi Norrec'in arkasından güverteye çıkan Casco.

"Pisliğe bak! Sen temizle! Yardım yok!" Şaşırın savaşçı omzunun

üzerinden kaptana, sonra da yere dökülen yiyeceklere baktı. Etlere bir kısmı Bartuc'un çizmelerinin üzerine dökülmüştü.

"Temizle! Yardım yok! Bu gece başka yemek yok!" Casco

topallayarak uzaklaştı, bir yandan da kendi dilinde bu yabancı şeytanlara sövüp sayıyor olmalıydı.

Kaptanın öfkesine rağmen, Norrec dökülen yemeği hemen unuttu,

onun yerme bakışlarını güverteye çevirip bakmaya başladı.

Hiçbir şey yoktu. Mezardan çıkıp gözlerim kendisine diken bir adam

göremedi. Korkunç gölge ortadan kaybolmuş, belki de hiç orada olmamıştı.

Ellen titriyordu, tökezledi, biraz önce gördüğünü sandığı

görüntüden başka bir şey düşünemiyordu. Olmuş olduğuna emin olduğu

Fautzın boş gözleriyle kınayarak ona bakıyordu.

Kaptan Casco'nun emirlerine aldırış etmeden aceleyle ka marasına

donda, kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Yatağın üzerine oturana kadar nefes almaya bile cesaret edememişti.

Savaşı kaybetmişti. Buyucunun hayaleti bunun ilk ve en belirgin işaretiydi Norrec aklını kaybediyordu Lanetli zırhın ona yaşattığı korkular savaşçının aklını kaçırmasına neden oluyordu. Artık tamamen delirmesi an meselesiydi Artık kendini kurtarmasına imkan yoktu.

Artık Bartuc'un mirası sadece bedenine değil, ruhuna da sahip olacaktı Bitkin Kara Nightshadow küçük ve perişan liman kasabasını biraz tiksintiyle inceledi. Ormanın güzelliğine ve kendi ırkının dikkatle

yontulmuş adetlerine alışkın olduğu için h man kasabası Gae Kul'u, yıkanmamış bedenlerin kötü kokusu ve maddiyata düşkünlükle dolu buluyordu. Kara, bir nekromensır olduğu için yaşarken yapılanlar ve ölümden sonra başa gelenlerin aynı derecede önemli olduğunu

düşünüyordu insanın iki tarafla da aynı ciddiyetle ilgilenmesi gerektiğine inanıyordu. Bu kasabada geçirdiği ilk dakikalarda gördüğü şeyler saygınlıktan çok uzaktı.

Buraya bu kadar çabuk gelebilmek çok çaba sarf etmesini

gerektirmişti. Bu çaba onu fiziksel ve ruhsal yönden çok yormuştu, çok fazla buyu gücü kullanması gerekmişti. Uyumayı çok istiyordu ama buraya kendisinin de tam olarak anlamadığı nedenlerden dolayı gelmişti, bu yüzden bazı yanıtlar bulabilmek umuduyla en azından çevreyi araştırması

gerekiyordu. Hem Bartuc'un zırhı, hem değerli hançeri, hem de ıkı ceset kaybolmuştu. Genç nekromensır butun bilgisini onların yer lermi bulmak ıçm kullanmış, öğrendikleri onu buraya yöneltmişti. Liman kasabasının onlarla ne bağlantısı olduğunu bilmiyordu ama iyiye işaret olduğunu sanmıyordu. Kara, öğretmenlerine danışabilmeyi istedi ama zaman kaybetmemesi gerekiyordu, kendine güvenmek üzere eğitilmişti. Takıp etmeyi bıraksa, daha sonra iz sürmek çok güç olacaktı. Bunu göze alamazdı. Hırsızlar zırhı denizin ötesindeki ülkelere götürme yi düşünüyorlarsa, onları hemen durdurmak zorundaydı Hayaletlere gelince, o huzursuzluk verici ikili hakkında ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Eğitimi sırasında, öyle davranan hayaletlerden söz edildiğini hiç duymamıştı.

Yanıdan geçtiği denizcilerin arsız bakışlarına hiç aldırış etmeden, karşısına çıkan ilk hana girdi. Abanoz rengi saçlı büyücünün yemeğe

ihtiyacı vardı, bir yandan da işe yarar bilgiler toplamayı umuyordu.

Bartuc'un zırhını taşıyanlar, o çetin yolculuktan sonra bir şeyler yiyip içmek istemiş olmalıydı.

Adı Yüzbaşının Makası olan han görüldüğünden biraz daha iyi bir yer çıktı. Bina eski ve yıkık dökük görünmesine rağmen, kır saçlı, heybetli hancı içeriyi temiz ve düzenli tutuyordu. Kara, adamın bir zamanlar donanmada subaylık yap m iş olduğunu hemen anladı, görünüşe göre daha zengin Batı Krallıkları'ndan birinde çalışmıştı. Neşeli birine benzeyen, kalın favorili dev adam, hesabı vermeden ayrılabilceğini sanan müşterilerinden biriyle hiç tartışmaya girmede. İlerlemiş yaşına rağmen, çok daha genç denizcileri kolaylıkla idare edebiliyordu. Parasını almakla kalmadı, suçluyu dışarı, çamur ve sislerin arasına da fırlattı.

Ellerini önlüğüne silen hancı yem müşterisine dondu, "iyi akşamlar, hanımım!" Şişman göbeğine rağmen zarafetle eğildi. Kara'yı görünce yüzü aydınlanmıştı. "Yüzbaşı Hanos Jeronnan, emrinizdeyim! Bu küçük işyerimi varlığınıza aydınlatıyorsunuz! " Böyle iltifatlara alışık olmayan Kara ilk önce yanıt vermedi. Onu şaşırttığını fark eden Yüzbaşı Jeronnan sabırla kendine gelmesini bekledi "Teşekkürler, Yüzbaşı," dedi Kara, en sonunda.

"Biraz yemek istiyorum, eğer vaktiniz varsa birkaç soru da sormak isterim." "Senin için, sevgili küçüğüm, zaman yaratırım!" Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak uzaklaştı. Kara yüzünün kızardığını hissetti. Yüzbaşı Jeronnan'ın iltifatlarının al tında hiçbir ima olmadığı aşıkardı ama kara büyücü yoğun eğitimi sırasında dış görünüşüne yapılan iltifatlara nasıl karşılık vermesi gerektiğini öğrenmemişti. Bazı kardeşlerinin onu çekici bulduğunu biliyordu ama Rathma'nın müritleri böyle konulara da her şeye olduğu gibi resmiyetle yaklaşırlardı.

Duvar kenarındaki masalardan birine oturan Kara, diğer müşterileri inceledi. Çoğu bir şeyler yiyip içiyordu ama bazıları başka şeylerle meşguldü. Utanç verici giysiler giyen bir kadının bir denizciye doğru eğildiği gördü. Kadının niyetini adama belli etmesi için sözcüklere ihtiyacı yoktu. Sağ tarafındaki ıkı adam, bir anlaşma üzerine pazarlık ediyorlardı, Kara'nın hiç bilmediği bir dilde konuşuyorlardı. Müşterilerden bazıları Kara'yı Yüzbaşı Jeronnan'dan çok daha belirgin bir ilgiyle

inceliyorlardı ama onun kibarlığından yoksundular. İlgisini göstermekte çok ileri giden bir adama gümüş rengi gözleriyle buz gibi bir bakış attı.

Adam o kadar rahatsız oldu ki hemen arkasını dondu, kafasını içki bardağına doğru eğip birkaç saniye titredi.

Hancı içinde kızarmış balık ve deniz sebzeleri olan bir tabağı taşıyarak geri dondu. Tabağı ve bir bardağı Kara'mn önüne koydu.

"Bardakta elma şarabı var. Buradaki en hafif içkidir, hanımım." Kara bir an ona Rathma'nın müritlerinin yaptığı seri bitkisel karışımları anlatmayı düşündü ama bunun yerme minnettarlıkla hafif içkiyi kabul etmeyi tercih etti. Yemeğine bak ti, baharatlar balığa çok güzel bir koku vermişti. O

kadar açtı ki denizden yem çıkmış bir balığı bile yiyebilirdi Yine de burada bu kadar lezzetli bir yemek bulmak onu çok memnun etmişti.

"Borcum nedir?" "Arkadaşlığınız yeter." Kara müşterilerden birine kendisini sunan kadını düşündü, tüyleri diken diken oldu. "Ben..."

Yüzbaşının yüzü kızarmıştı. "Hayır, Hayır! Sadece senırı gibi güzel müşterilerim pek olmuyor, kızım Burada oturup sorularını yanıtlamayı kastetmişim! Kotu bir niyetim yok!" Jeronnan kıza doğru eğilip fısıldadı.

"Ayrıca Rathma'nın yolunu takip eden birine karşı dikkatli davranmam gerektiğini bilirim" "Benim ne olduğumu bilmene rağmen yine de masama oturmak mı istiyorsun?" "Hanımım, ben bütün denizleri ve

Büyük Okyanusu do laştım. Pek çok buyu gördüm ama en güvenilir büyücüler her zaman Rathma büyücüleriydi..." Kara hafifçe

gülümseyerek adamı ödüllendirdi, yüzbaşının zaten kırmızı olan yanakları daha da kızardı "O zaman belki de sana güvenip sormak istediklerimi sorabilirim." Yüzbaşı arkasına yaslandı. "Önce spesiyalitemi ye ve ne düşündüğünü söyle, ancak ondan sonra." Kara balığı kesip küçük bir lokma aldı. Hemen bir parça daha kesip onu da ağzına attı ve çabucak yuttu.

Jeronnan'ın yüzü ışıldadı. "Demek beğendin?" Çok beğenmişti.

Doğunun ormanlarında çeşit çeşit baharatlar vardı ama nekromensır daha önce böyle bir balık tatmamış u. Kara düşündüğünden çok daha kısa bir surede yemeğinin çoğunu bitirmişti. En sonunda biraz kendine gelmişti Yüzbaşı Jeronnan arada bir izm isteyip diğer müşterileriyle ilgileniyordu Kara yemeğini bitirdiğinde salonda sadece ıkı müşteri kalmıştı. Bunlar, yemek yiyip içki içmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun görünen suratsız denizcilerdi. Hancı karşısına oturdu ve beklemeye başladı. "Benim adım Kara Nıghtshadow," diye söze başladı.

"Ne olduğumu biliyorsun." "Evet ama daha önce sana benzeyenini görmemişim." Kara iltifatlarla vakit kaybetmek istemediği için ısrarla soru sormaya başladı. "Yüzbaşı, son günlerde kasabada

gözünüze çarpan bir değişiklik oldu mu?" Adam güldü. "Gea Kul'da mı? Asıl değişiklik burada sıradan birini görmek olur." "Peki ya... peki ya bir hayvanın sırtına yüklenmiş bir zırhla yolculuk eden bir adama rastladınız mı?"

Nekromensır bir an durup biraz daha düşündü. "Ya da zırh giyen bir adam gördünüz mü?" "Buraya askerler de gelir. Hepsi de zırh giyer." "Kan kırmızı metalden yapılmış bir zırh?" Jeronnan'ın alnı kırıştı "Bunu hatırlardım ama hayır. Öyle birini görmedim." Umutsuz bir durumdu.

Kara başka, çok daha önemli bir soru sormak istiyordu ama bu soruyu sorarsa yüzbaşının tavrının değişeceğinden korkuyordu. Adam Kara'nın halkını biliyor olabilirdi ama bazı konular onun bile kabul edemeyeceği kadar karanlıktı. Mesela yürüyen cesetler çok sinir bozucu olabilirdi.

Kara başka sorular sormak için ağzını açtı ama konuşmak yerine oırdan esnemeye başladı.

Arkadaşı onu inceledi. "Kabalık etmek istemem, hanımım ama

noırmalden çok daha solgun görünüyorsunuz. Bence güzelce dinlenmeniz gerekiyor " Kız ona karşılık vermek için ağzım açtı ama yeniden esne di.

"Galiba haklısınız." "Birkaç tane boş odam var, kızım. Sana bedavaya vereceğim, merak etme, karşılığında hiçbir şey istemem." "Size para vereceğim." Kara kemerindeki keseden biraz para çıkardı. "Bu yeterli mi?" Adam paranın çoğunu geri verdi. "Bu yeterli. Paramı orta lığa saçma.

Herkes benim kadar iyi niyetli olmayabilir." Nekromensır zorlukla hareket edebiliyordu. Bacakları kur şım gibi ağırlaşmıştı. Buraya daha hızlı gelmek için kullandı ğı buyu onu çok yormuştu. "Eğer sakıncası yoksa hemen odama çekilmek istiyorum." "Bana birkaç dakika versen iyi olur Burada bulabildiğim yardımcılarını düşünüyorum da, odan hazır

olmayabilir. Hiçbir yere ayrılma, hemen döneceğim." İtiraz edecek zaman bırakmadan oradan ayrıldı. Kara daha dik oturup uymamaya çalıştı. Hem büyü, hem de fiziksel ça ba onu tüketmişti ama hissettiği yorgunluk normalde olması gerekenden çok daha fazlaymış gibi geliyordu ona.

Neredey se bunun sebebinin...

Kendim ayağa kalkmaya zorlayarak kapıya yöneldi Belki de Yüzbaşı

Hanos Jeronnan sandığı kadar iyi niyetli değildi. Belki de o hoş tavırlarının arkasında daha karanlık düşünce leri saklıyordu.

Doğru dürüst düşünemediğinin farkında olan nekromensır sendeleyerek kapıya ilerledi Köşede oturan iki denizcinin ne

düşündüğünü önemsemiyordu. Eğer dışarı çıkabilirse, belki de kafasını toplayıp doğru dürüst düşünebilirdi. Limandaki iğrenç kokulara rağmen, deniz havası kendim toplamasına yardımcı olacaktı şüphesiz Bacakları o kadar güçsüzleşmişti ki az daha kapıdan dışa n yuvarlanıyordu. Hemen derin

nefesler almaya başladı. Ba şındaki ağırlık biraz azalmıştı, çeresini biraz daha iyi görebiliyordu ama kara saçlı buyucunun daha fazlasına ihtiyacı vardı. Doğru dürüst düşünmeyi başarana kadar hancıya ne yapacağına karar vermeyecekti.

Derin bir nefes daha aldı. Kafası biraz daha açıldı ama üzerine hemen bir huzursuzluk çoktu.

Karanlık sise baktı ve birkaç adım ötesinde, yıpranmış bir seyahat cüppesi giyen birinin durduğunu gördü. Cüppesinin başlığı yüzünü gölgeliyordu ama daha kısa boylu olan Kara cüppeden çıkan solgun elim görebiliyordu. Adamın elinde sisli geı ede bile parıldayan bir hançer vardı.

Fildişi bir hançer.

Kara'nın hançeri Adam diğer solgun eliyle uzanıp başlığını biraz gen çekti, nekromensır bu u.u daha önce de görmüştü. Bartuc'un mezarındaki Vızjereydi bu.

Boğazı parçalanan Vızjereı.

Arkasından çatlak bir ses geldi; "Büyün... onu... daha çok., etkilemeliydi." Kara arkasına dönmeye çalıştı, bedeni hâlâ çok yavaştı

Aynı amanda, butun eğitiminin, butun büyülerinin bir değil, ıkı saldırganı da hemen fark etmesini sağlamadığını gördü.

Diğer solgun yu de acımasızca gülümsedi, adamın kafası, sanki bedenine tam oturmuyormuşçasma yana yatıktı Mezardaki diğer ceset.

Boynu kırılmış olan ince, kaslı adam.

"Bize... başka seçenek., bırakmadın " Kolunu havaya kaldırmıştı, elinde kabzası aşağıya donuk bir bıçak vardı. Bu bilgi, Kara'nın yavaşlamış

beynine ulaşana kadar, hayaletin eli hızla aşağı indi.

Darbe Kara'nın şakağına isabet etti Darbenin şiddetiyle kendi çevresine dondu, eğer ona vuran yaşayan olu yakalamasaydı kafasını taş

zemine çarpacaktı. Hayalet şaşkırtıcı bir nezaketle bayılmak üzere olan kadını yere yatırdı.

"Bize... gerçekten de... başka seçenek... bırakmadın." Kara bayıldı.

**SON**